

КИТОБИ АЙЮБ БОБИ ЯКУМ

Симои маънавиш Айюб, дорой ва порсои ӯ.

1. Марде дар замини Ус буд, ки Айюб ном дошт, ва он мард беайб ва росткор ва худотарс буд ва аз бадӣ дур мешуд.
2. Ва ба ӯ ҳафт писар ва се духтар таваллуд ёфтанд.
3. Ва чорвои ӯ аз ҳафт ҳазор бузу гӯсфанд ва се ҳазор шутур ва панҷсад чуфт гов ва панҷсад модахар иборат буд, ва ӯ ғуломону канизони бағоят зиёде дошт; ва ин мард аз тамоми аҳли шарқ бузургтар буд.
4. Ва писарони ӯ рафта, дар хонаи ҳар яке дар рӯзи вай базм барпо мекарданд, ва кас фиристода, се хоҳари худро даъват менамуданд, то ки бо онҳо бихӯранд ва бинӯшанд.
5. Ва ҳангоме ки давраи рӯзҳои базм анҷом меёфт, Айюб кас фиристода, онҳоро тақдис менамуд, ва саҳаргоҳон бархоста, мувофиқи адади ҳамаи онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ мебаровард, зеро ки Айюб мегуфт: «Шояд, писаронам хато карда, Худоро дар дили худ тарк карда бошанд». Айюб ҳама вақт чунин амал мекард.

Шайтон ба порсои Айюб некӯаҳволии ӯро сабаб нишон медиҳад.

6. Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарони Худо* омаданд, то ки пеши Парвардигор ҳозир шаванд; ва шайтон низ дар миёни онҳо омад.
7. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Аз кучо омадӣ?» Ва шайтон ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз давр задан бар замин ва аз гаштугузор кардан бар он».
8. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Оё ба бандаи Ман Айюб диққат додӣ, ки мисли ӯ марди беайб ва росткор ва худотарсе ки аз бадӣ дур мешавад, бар замин нест?»

---

*6. Фариштагон.

9. Ва шайтон ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: «Оё Айюб бесабаб аз Худо метарсад?»

10. Оё Ту барои ӯ ва барои хонаи ӯ ва барои ҳар чизе ки ӯ дорад, гирдогирд ҳисор насохтай? Амали дастҳои ӯро Ту баракат додай, ва чорвои ӯ бар замин паҳн шудааст.

11. Аммо дасти Худо дароз карда, ба ҳар чизе ки ӯ дорад, бизан, –Ту ро ба ҳузурат дашном хоҳад дод».

12. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Инак, ҳар чизе ки ӯ дорад, дар дасти туст, фақат ба худи ӯ дасти худро дароз накун». Ва шайт

он аз пеши Парвардигор рафт.

13. Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарон ва духтарони Айюб дар хонаи бародари нахустзодаи худ меҳӯрданд ва май менӯшиданд.

14. Ва қосиде назди Айюб омада, гуфт: «Говҳо шудгор мекарданд, ва модахарҳо дар паҳлуи онҳо мечариданд,

15. Ва мардуми Сабо ҳучум карда, онҳоро гирифтанд, ва навкаронро ба дами шамшер заданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».

16. Ҳанӯз вай сухан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Оташи Худо аз осмон афтада, бузу гӯсфандон ва навкаронро сӯзонд, ва онҳоро нобуд кард; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».

17. Ҳанӯз вай сухан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Калдониён се даста шуда, ба шутурҳо ҳамла оварданд ва онҳоро гирифтанд, ва навкаронро ба дами шамшер заданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».

18. Ҳанӯз вай сухан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Писарон ва духтарони ту дар хонаи бародари нахустзодаи худ меҳӯрданд ва май менӯшиданд,

19. Ва инак, боди азиме аз ҷониби биёбон омада, чор кунчи хонаро фаро гирифт, ва он бар ҷавонон фурӯ рафт, ва онҳо мурданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».

20. Он гоҳ Айюб бархоста, ҷомаи худро чок зад, ва мӯйсари худро гирифт, ва бар замин афтада, сачда бурд.

21. Ва гуфт: «Аз батни модари худ бараҳна берун омадам, ва ба он чо бараҳна хоҳам баргашт. Парвардигор дод, ва Парвардигор гирифт. Номи Парвардигор муборак бод»!

22. Дар ҳамаи ин Айюб хатое накард, ва аз Худо шикоят нанамуд.

БОБИ ДУЮМ

Айюб бори дуюм ба ихтиёри шайтон супурда шуд.

1. Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарони Худо омаданд, то ки пеши Парвардигор ҳозир шаванд; ва шайтон низ дар миёни онҳо омад, то ки пеши Парвардигор ҳозир шавад.

2. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Аз кучо омадӣ?» Ва шайтон ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз давр задан бар замин ва аз гаштугузор кардан бар он».

3. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Оё ба бандаи Ман Айюб диққат додӣ, ки мисли ӯ марди беайб ва росткор ва худотарсе ки аз бадӣ дур мешавад, бар замин нест? Ва ӯ ҳанӯз ба беайбии худ устувор аст, ва ҳол он ки ту Маро бар зидди ӯ барангехтӣ, то ӯро бесабаб нобуд кунам».

4. Вале шайтон ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: «Пӯст дар ивази пӯст аст, ва ҳар чизе ки одамизод дорад, барои ҷони худ хоҳад дод;

5. Аммо дасти Худо дароз карда, ба устухон ва гӯшти ӯ бизан, – Туро ба ҳузурат дашном хоҳад дод».

6. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Инак, ӯ дар дасти туст; фақат ҷони ӯро нигоҳдорӣ намо».

7. Ва шайтон аз пеши Парвардигор рафт, ва Айюбро аз кафи пояш то фарқи сараш ба маҳави саҳт гирифтор кард.

8. Ва ӯ сафолпорае гирифт, то ки худро бо он бихорад, дар ҳолате ки андаруни хокистар нишаста буд.

Айюб ва зани ӯ.

9. Ва занаш ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳанӯз ба беайбии худ устувор ҳастӣ? Худоро дашном деҳ ва бимир».

10. Вале ӯ ба вай гуфт: «Ту мисли яке аз сифлагон сухан меронӣ; навод ки некиро аз Худо қабул кунему бадиро қабул накунем?» Дар ҳамаи ин Айюб бо лабҳои худ хатое накард.

Айюб ва се дӯсти ӯ.

11. Вақте ки се дӯсти Айюб тамоми ин бадииро, ки ба сари ӯ омада буд, шуниданд, ҳар яке аз макони худ: Алифози Темонӣ ва Билдоди Шуҳӣ ва Сӯфори Наъмотӣ роҳсипор гардида, ҳамфикр шуданд, ки бо ҳамдигар омада, ба ӯ ҳамдари изҳор намоянд ва ӯро тасалли диҳанд.

12. Чун аз дур чашм андохта, ӯро нашинохтанд, овози худро баланд карда, гиристанд, ва ҳар яке чомаи худро чок заданд, ва хок бар сари худ сӯи осмон пошиданд.

13. Ва ҳафт рӯзу ҳафт шаб бо ӯ бар замин нишастанд, ва касе ба ӯ сухане нагуфт, зеро диданд, ки дарди ӯ бағоят сахт аст.

БОБИ СЕЮМ

Нутқи якуми Айюб. Шикоят ва андӯҳи ӯ.

1. Баъд аз он Айюб даҳони худро кушода, рӯзи худро лаънат кард.

2. Ва Айюб нидо карда, гуфт:

3. «Нест бод рӯзе ки дар он таваллуд ёфтам, ва шабе ки дар он гуфта шуд: "Наринае ба вучуд омад!"

4. Бигзор он рӯз тира шавад, онро Худо аз афроз ба ҳисоб наоварад, ва рӯшноӣ бар он надурахшад!

5. Бигзор онро торикӣ ва сояи марг фуру барад, абр бар он сокин шавад, кусуфоти рӯз онро дар даҳшат андозад!

6. Бигзор он шабро торикӣ дар бар гирад, он ба рӯзҳои сол шарик нашавад, ба шумораи моҳҳо дохил нагардад!

7. Инак, бигзор он шаб нозой бошад, таронасароӣ дар он шунда нашавад!

8. Бигзор онро лаънаткунандагони рӯз, ки метавонанд аждарро бедор кунанд, лаънат гӯянд!
9. Бигзор ситораҳои шомии он тира шаванд, он ба нуре интизорӣ барад, – вале набошад, ва бигзор миҷгони саҳарро набинад,
10. Барои он ки дарҳои батни модарамро набаст ва азобро аз чашмонам пинҳон накард!
11. Чаро вақте ки аз батн берун омадам, намурдам? Ва ҳангоме ки аз раҳим баромадам, чон надодам?
12. Чаро зонуҳо маро қабул карданд? Ва чаро ба ман сина доданд, ки бимакам?
13. Дар он сурат ҳоло меҳобидам ва фароғат менамудам, хоб мекардам ва ором меёфтам,
14. Бо подшоҳон ва мушовирони замин, ки барои худ вайронаҳоро бино мекунанд;
15. Ё бо мирон, ки тилло доштаанд, ва хонаҳои худро аз нуқра пур кардаанд;
16. Ё мисли афғонаи гӯронидашудае номавҷуд мебудам, мисли тифлоне ки рӯшноиро надидаанд.
17. Дар он ҷо бадкорон хашмгиниро бас мекунанд, ва дар он ҷо бемаҷолон ором меёбанд.
18. Бандиён бо якҷоягӣ роҳат мекунанд, овози назоратчиро намешунаванд.
19. Хурд ва калон дар он ҷо баробаранд, ва ғулом аз хоҷаи худ озод аст.
20. Чаро рӯшноӣ ба сиёҳбахт дода мешавад, ва зиндагӣ ба касони талхком,
21. Ки онҳо ба марг интизорӣ мебаранд, ва он намеояд, ва онро бештар аз ганҷ ҷустуҷӯ менамоянд,
22. Ва ҳар гоҳ, ки қабр пайдо кунанд, шодикунон ба ваҷд меоянд ва хурсанд мешаванд?
23. Чаро зиндагӣ ба марде дода мешавад, ки роҳаш гум шудааст, ва Худо дар гирдогирди ӯ хорбанд сохтааст?
24. Пеш аз нони ман оху воҳи ман меояд, ва наъраҳоям мисли об чараён дорад.

25. Зеро тарсу биме ки доштам, бар ман ғолиб шуд, ва чизе ки аз он метарсидам, ба сарам омад.

26. Маро осоиш нест, ва оромӣ нест, ва роҳат нест, ва мусибат фаро расидааст».

БОБИ ЧОРУМ

Нутқи якуми Алифоз.

1. Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Агар касе кӯшиш намуда ба ту сухане гӯяд, оё тоқати шунидан дорӣ? Вале кист, ки тавонад аз сухан гуфтан худдорӣ кунад?

3. Инак, ту бисёр касонро панд додай, ва дастҳои сустшударо қувват додай.

4. Суханони ту рӯҳафтударо ба по меҳезонд, ва зонуҳои ларзонро ту қувват мебахшидӣ.

5. Вале акнун ба сари худат омадааст, ва ту бетоқат шудай; навбат ба худат расидааст, ва ту аз рӯҳ афтодай.

6. Оё таваккали ту ба худотарсии ту ва умеди ту ба беайбии роҳҳои ту нест?

7. Як мулоҳиза намо: кист, ки бегуноҳ бошад, ва талаф шуд? Ва росткорон дар кучо нобуд шуданд?

8. Ҷунон ки ман дидаам, касоне ки барои хабосат шудгор намуда, ноинсофиро кишт мекунанд, ҳосили онро мебараванд;

9. Аз нафаси Худо талаф мешаванд, ва аз дами ғазаби Ё нобуд мегарданд.

10. Наъраи шер, ва овози арсалон, ва дандонҳои шербачаҳо мешиканад;

11. Наррашер, ки нахчире намеёбад, талаф мешавад, ва бачаҳои модашер пароканда мешаванд.

12. Ва сухане ба ман пинҳонӣ расид, ва гӯши ман пичирросе аз он шунид.

13. Дар миёни андешаҳои ки аз рӯйҳои шаб пайдо мешаванд, вақте ки одамонро хоб зер мекунад,

14. Маро тарсу ларз фаро гирифта, хамаи устухонхоямро ба ларза андохт.
15. Ва рӯхе аз пешам гузашт; мӯйҳои баданам сих шуд.
16. Ў рост истод, вале шамоилашро нашинохтам, фақат сурате дар пеши назарам буд; хомӯшӣ ҳукмфармо буд, ва овозе шунидам:
17. "Оё инсон ба ҳузури Худо росткор мешавад? Оё мард ба ҳузури Офаридгори худ пок мешавад?"
18. Модоме ки Ў ба бандагони Худ эҳтимод надорад, ва дар фариштагони Худ камбудӣ меёбад,
19. Чӣ қадар зиёдтар дар сокинони хонаҳои гилин, ки асосашон хок аст, ва мисли куя зуд нобуд мешаванд:
20. Аз субҳ то шом пора-пора гардида, ба сурати абадӣ талаф мешаванд, бе он ки касе ба онҳо диққат диҳад.
21. Оё риштаи ҳаёташон дар онҳо бурида намешавад? Ва онҳо мемиранд, дар ҳолате ки ҳикмат пайдо намекунанд”.

БОБИ ПАНЧУМ

Давоми он.

1. Пас, даъват намо, вале кист, ки ба ту ҷавоб гардонад? Ва ту ба кадоме аз покони мурочиат хоҳӣ кард?
2. Зеро ки ҳашм беақлро мекушад, ва ҳасад соддалавҳро ба ҳалокат мерасонад.
3. Ман дидаам, ки беақле реша медавонд, ва ногаҳон маскани ӯ гирифтори бало шуд.
4. Фарзандони ӯ аз начот маҳрум мешаванд, ва назди маҳкама озор мекашанд, ва халоскунандае нест,
5. Дар сурате ки ҳосилоти ӯро гуруснагон мехӯранд, ва аз даруни хорбандҳо онро чида мегиранд, ва ғоратгарон молу мулки ӯро фурӯ мебаранд.
6. Зеро ки ҷафо аз хок намерӯяд, ва азоб аз замин намесабзад,
7. Балки одамизод барои азоб зоида мешавад, чунон ки шарораҳо парида боло мебароянд.

8. Аммо ман ба Худо илтиҷо менамудам, ва даъвои худро ба Худо месупурдам,
9. Ки Ё корҳои бузурги беҳадду ҳисобе мекунад, корҳои аҷоиби бешумор:
10. Ё бар рӯи замин борон медиҳад, ва бар рӯи саҳроҳо об мефиристад.
11. Ё афтодагонро ба мартабаи баланд мерасонад, ва ғамзадагон наҷот ёфта, сарбаланд мешаванд.
12. Ё дасисаҳои маккоронро вайрон мекунад, ва дастҳои ноил намешавад.
13. Ё хирадмандонро ба макри худашон гирифта мекунад, ва машварати қаророн барбод меравад;
14. Онҳо рӯзона ба ториқӣ дучор меоянд, ва пешингоҳ, мисли он ки шаб бошад, даст-дастунон роҳ мраванд.
15. Ё бенаворо аз шамшерӣ даҳони онҳо ва аз дасти зӯровар наҷот медиҳад.
16. Ва умеди барои беаҷол пайдо мешавад, ва ноинсофӣ даҳони худро мебандад.
17. Инак, ҳушо қасе ки Худо вайро танбеҳ додааст! Пас, қазои Таваҷҷоро рад накун,
18. Зеро ки Ё маҷрӯҳ мекунад ва Худаш қароҳатбандӣ менамояд; Ё зарба медиҳад, ва дасти Худаш шифо мебахшад;
19. Дар шаш мусибат туро раҳо мекунад, ва дар ҳафтумаш ба ту осеб намерасад;
20. Дар вақти гуруснагӣ туро аз мурдан ҳалос мекунад, ва дар қанг аз дасти шамшер.
21. Аз пеши қабон пинҳон хоҳӣ шуд, ва аз фалокат, вақте ки ояд, нахоҳӣ тарсид.
22. Бар тороҷ ва бар гуруснагӣ хоҳӣ ҳандид, ва аз ҳайвоноти замин нахоҳӣ тарсид,
23. Зеро ки бо сангҳои саҳро ту иттифоқ хоҳӣ қард, ва ҳайвоноти саҳро бо ту сулҳ хоҳанд бастан.
24. Ва хоҳӣ донист, ки ҳаймаи ту саломат аст, ва қун манзили худро аз назар гузаронӣ, қизе қамӣ нахоҳад қард.

25. Ва хоҳӣ донист, ки насли ту сершумор аст, ва авлоди ту мисли алафи замин.
26. Ва дар куҳансолӣ ба қабр хоҳӣ рафт, мисли бандҳои ғалла, ки дар мавсимаш ғарам карда мешавад.
27. Он чи мо тафтиш кардаем, ин қост, ва он дуруст аст; пас ту онро бишнава, ва барои худ бидон».

БОБИ ШАШУМ

Айюб ба Алифоз ҷавоб мегардонад ва дилсӯзии ӯро металабад.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Кошки ғуссаи ман баркашида мешуд, ва азоби маро бо он бар тарозу мегузоштанд!
3. Зеро ки ҳоло он аз регии баҳрҳо вазнинтар аст, бинобар ин суханонам саҳт аст.
4. Зеро ки тирҳои Тавоно андаруни ман аст, ки захири онҳоро рӯҳи ман мечашад; даҳшатҳои Худо бар зидди ман саф бастаанд.
5. Оё гӯрхар дар алафзор ҳанг мезанад? Оё наргов дар сари охури худ маос мезанад?
6. Оё чизи бемазаро намак назада меҳӯранд? Оё сафедии тухм таъм дорад?
7. Қони ман аз даст расондан ба ин чизҳо нафрат дорад: онҳо мисли чиркоби қисми ман аст.
8. Кошки орзуи ман ба амал меомад, ва Худо умеди маро ба иҷро мерасонд!
9. Ва Худо таваҷҷӯҳ намуда, маро маҳв мекард, ва дасти Худо дароз карда, риштаи умри маро мебурид!
10. Ва ин барои ман боз як тасалли мешуд, ва ман дар азияти беамони худ аз он дилхуш мешудам, ки суханони Покро инкор накардаам.
11. Ман чӣ қуввате дорам, ки умедвор шавам? Ва чӣ муроде дорам, ки сабр пеша кунам?
12. Оё қуввати ман қуввати сангҳост? Оё қисми ман аз мис аст?

13. Оё ман комилан бемаҷол нестам, ва тавфиқ аз ман дур нашудааст?
14. Маънос аз ҷониби ёраш сазовори марҳамат аст, агарчи тарси Қодирро тарк карда бошад.
15. Бародарони ман мисли селоб бевафой карданд, мисли маҷрои селҳое ки гузашта мераванд,
16. Ки онҳо аз ях тираранг мебошанд, ва барф дар онҳо ниҳон аст;
17. Вале дар ҳавои гарм ҷорӣ шуда, торафт камоб мегарданд, ва дар авҷи гармо аз ҷои худ нопадид мешаванд;
18. Самтҳои роҳи худро қачу қилеб мекунанд ва буғ гардида, ба дараҷаи нестӣ мерасанд.
19. Қофилаҳои Темо ба онҳо назар меदӯзанд, қорвонҳои Шабо ба онҳо умед мебаранд,
20. Аммо аз умеди худ хичил мешаванд: ба он ҷо омада, ноумед мешаванд.
21. Акнун шумо низ монанди он шудаед: даҳшатро дида, тарсидаед.
22. Оё ман гуфтаам: "Чизе ба ман бибахшед? Ва аз молу мулки худ ришвае барои ман бидиҳед?"
23. Ва маро аз дасти душман ҳалос кунед? Ва фидия дода маро аз дасти мустабидон бихаред?"
24. Маро таълим диҳед, ва ман хомӯш хоҳам монд; ба ман бифаҳмонед, ки чӣ ғалате кардаам?
25. Чӣ пурзӯр аст суҳанони ростӣ! Вале танбеҳи шумо чиро исбот мекунад?
26. Оё гумон мекунад, ки суҳанон барои исбот кофист? Ва гуфтори маънос мисли бод аст?
27. Дар ҳаққи یتим қуръа мепартӯед, ва ёри худро асбоби харидуфурӯш мегардонед.
28. Ва акнун марҳамат карда ба ман назар андозед, ва ман дар пеши шумо дурӯғ нахоҳам гуфт.
29. Баргардед, то ки ноинсофӣ нашавад. Ва боз баргардед, чунки адолати ман яқин аст.

30. Оё дар забони ман ноинсофӣ ҳаст? Магар коми ман суханони фитнаангезро фарқ намекунад?

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми нутқи Айюб.

1. Оё ҳаёти одамизод бар замин пурмашаққат нест, ва рӯзҳои ӯ мисли рӯзҳои муздур нест?
2. Чунон ки ғулом иштиёқманди соя аст, ва чунон ки муздур умедвори музди худ мебошад,
3. Ончунон моҳҳои пуразоб насиби ман гардидаанд, ва шабҳои пуризитироб барои ман таъин шудаанд.
4. Вақте ки мехобам, мегӯям: "Кай мехеста бошам?" Ва шаб кашол меёбад, ва ман гирифтори бедорхобӣ шуда, то субҳидам аз паҳлу ба паҳлу мегардам.
5. Қисми ман бо кирмҳо ва лӯндаҳои хок пӯшида шудааст; пӯсти ман мекафад ва рим мекунад.
6. Рӯзҳои ман аз моку тезравтар аст, ва бо ноумедӣ анҷом меёбад.
7. Ба ёд овар, ки ҳаёти ман бод аст, ва чашми ман некиро дигар нахоҳад дид.
8. Чашми касе ки маро дидааст, маро дигар нахоҳад дид; чашмони Ту сӯи ман назар хоҳанд кард, – ва дигар нахоҳам буд.
9. Чунон ки абр пароканда шуда, нопадид мегардад, ончунон касе ки ба гӯр фурӯ меравад, боло нахоҳад баромад,
10. Ба хонаи худ дигар нахоҳад баргашт, ва маконаш дигар ӯро нахоҳад шинохт.
11. Ман низ даҳони худро нахоҳам боздошт, аз тангии рӯҳи худ сухан хоҳам ронд, аз талхии ҷони худ гила хоҳам кард.
12. Оё ман баҳр ҳастам, ё аждари баҳрӣ, ки бар ман посбон гузоштай?
13. Вақте ки мегӯям: "Қойхобам маро тасаллӣ хоҳад дод, ва бистарам андӯҳи маро хоҳад бардошт", –

14. Ту маро бо хобҳо метарсонӣ, ва бо рӯъёҳо дар дахшат меандозӣ,
15. Ва он гоҳ чони ман гӯлуғир шуданро, яъне маргро аз ин устухонҳои ман афзал медонад.
16. Аз чон безор шудаам, то абад зиндагӣ нахоҳам кард; маро тарк намо, зеро ки рӯзҳоям ҳечу пуч мебошанд.
17. Чист инсон, ки ўро писанд кунӣ, ва ба ў диққат диҳӣ,
18. Ва ҳар субҳ ўро бозҷӯӣ намоӣ, ва ҳар лаҳза ўро биозмоӣ?
19. То ба кай аз ман рӯӣ намегардонӣ, маро вонамегузорӣ, то ки оби даҳони худро фуру барам?
20. Ҳатто гуноҳ карда бошам ҳам, ба Ту, эй ниғаҳбони одамизод, чӣ метавонам бикунам? Чаро маро ҳадафи Худ гардондай, ба тавре ки ман барои худ бори гарон шудаам?
21. Ва чаро чиноятро намеомурзӣ, ва аз гуноҳам намегузарӣ? Зеро ки ҳоло дар хок хоҳам хобид, ва маро хоҳӣ чувт, – ва дигар нахоҳам буд».

БОБИ ҲАШТУМ

Нутқи якуми Билдод, ки Айюбро риёкор мешуморад.

1. Ва Билдоди Шухӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «То ба кай чунин суханонро хоҳӣ гуфт? Ва гуфтори даҳонат боди пурталотуме хоҳад буд?
3. Оё Худо дар доварӣ қачқорӣ менамояд? Ва Қодир адолатро қач мекунад?
4. Модоме ки писаронат назди Ў хато кардаанд, Ў онҳоро ба дасти гуноҳашон супурдааст.
5. Агар ту Худоро бичӯӣ, ва аз Тавоно илтиҷо намоӣ,
6. Ва агар ту пок ва росткор бошӣ, яқин аст, ки Ў бар ҳифзи ту хоҳад бархост, ва маскани адли туро мукаммал хоҳад кард.
7. Ва агар аввали ту назарноғир бошад, охири ту бағоят нашъунамо хоҳад ёфт.
8. Зеро ки аз наслҳои қадим бипурс, ва ба тадқиқоти падарони онҳо диққат намо:

9. Мо дирӯза ҳастем, ва чизе намедонем, чунки рӯзҳои мо сояе бар замин мебошанд.
10. Онҳо, охир, туро таълим хоҳанд дод, ба ту хоҳанд гуфт, ва суханонро аз таҳти дили худ берун хоҳанд овард.
11. Оё най бе ботлоқ қад мекашад? Оё қамиш бе об месабзад?
12. Ҳангоме ки ҳанӯз сабз аст, бе он ки бурида шуда бошад, пеш аз ҳар алаф хушк мешавад.
13. Чунин аст тариқи ҳамаи худобехабарон; ва умеди кофир нест хоҳад шуд,
14. Ки худбовариӣ ӯ решақан мешавад, ва паноҳгоҳи ӯ хонаи тортанак аст:
15. Бар хонаи худ така мекунад, вале наметавонад истодагӣ намояд; онро саҳт медорад, вале наметавонад рост истад.
16. Пешӣ офтоб нахл сабзу хуррам аст, ва навдаҳояш бар рӯи боғаш паҳн мешаванд,
17. Решаҳояш назди чашма ба ҳам мепечанд, аз миёни сангҳо гузашта мераванд,
18. Аммо агар аз ҷои худ канда шаванд, ҷояш онро инкор карда, мегӯяд: "Туро надидаам!"
19. Ана ҳамин аст шодмонии роҳи он! Ва аз хок дигарон хоҳанд сабзид.
20. Инак, Худо беайбро тарк наменамояд, ва бадкешонро дастгирӣ намекунад.
21. Ӯ боз даҳонатро аз ханда пур хоҳад кард, ва лабҳоятро аз нидои шодмонӣ.
22. Бадҳонат пероҳани хичолат дар бар хоҳанд кард, ва хаймаи бадкорон нобуд хоҳад шуд».

БОБИ НҶУМ

Айюб ба Билдод ҷавоб мегардонад: ӯ гуноҳкор аст, лекин на риёкор.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Яқин медонам, ки чунин аст, вале инсон чӣ гуна ба ҳузури Худо одил шавад?

3. Агар бихоҳад бо Ў баҳс кунад, яке аз ҳазор ҳам ба вай ҷавоб нахоҳад дод.
4. Ў донодил ва бо қуввати Худ часур аст; кист, ки бар зидди Ў қиём карда, саломат монда бошад?
5. Ў кӯххоро мекӯчонад, ва намефаҳманд; дар ғазаби Худ онҳоро чаппа мекунад.
6. Замиро аз ҷои он мечунбонад, ва сутунҳои он ба ларза меоянд.
7. Ба офтоб амр мефармояд, ва он тулӯъ намекунад; ва ситорагонро мӯҳр мезанад.
8. Танҳо Худаш осмонро мегустанонад, ва бар баландиҳои баҳр қадамгузор мешавад.
9. Дубби Акбар, Ҷаббор ва Парвин ва бурҷҳои ҷанубро офаридааст.
10. Корҳои бузурги беҳадду ҳисобе мекунад, ва корҳои аҷоибе ки сонун шумор надорад.
11. Инак, аз пешам мегузарад, вале Ўро намебинам; ва бодвор гузашта меравад, вале Ўро пайҳас намекунам.
12. Инак, мерабояд; кист, ки Ўро боздорад? Кист, ки ба Ў бигӯяд: "Чӣ мекунӣ"?
13. Худо ғазаби Худро бознамедорад; мададгори раҳаб* зери пой Ў пахш мешаванд.
14. Хусусан ман магар метавонам ба Ў ҷавоб гардонам, ва суханони худро ба ҳузури Ў интиҳоб намоям?
15. Ҷарчанд ҳақ ба ҷониби ман бошад ҳам, ҷуръат надорам ҷавоб гардонам, балки назди Довари худ зорӣ хоҳам кард.
16. Агар Ўро мехондам, ва Ў ба ман ҷавоб медод, – бовар намекардам, ки овози маро шунидааст,
17. Чунки Ў маро бо тундбоди хашмаш шикаст медиҳад, ва ҷароҳатҳои маро бесабаб афзун мекунад,
18. Маро намегузорад, ки нафаси худро рост кунам, балки маро аз талхиҳо сер мекунад.

---

* 13. *Раҳаб* – аждаҳо (ҳайвони бадҳайбати афсонавӣ, ки бар зидди Худо қиём карда, мағлӯб шудааст).

19. Агар ин бо қувват вобаста бошад, инак ӯ часур аст, ва агар бо доварӣ вобаста бошад, кист, ки маро хабар кунад?
20. Агар худро сафед кунам, даҳонам маро айбдор менамояд; ва агар беайб бошам, ӯ маро к аҷкор мешуморад.
21. Ман беайб ҳастам, ғами ҷони худро намехӯрам, аз зиндагии худ безор шудаам.
22. Фарқ надорад, бинобар ин мегӯям, ки ӯ беайб ва бадкорро ба ҳалокат мерасонад.
23. Агар тозиёна баногоҳ бикушад, ба яъси бегуноҳон ӯ истехзо мекунад.
24. Замин ба дасти шарир дода шудааст; вай рӯи доварони онро мепӯшонад. Агар ӯ набошад, пас кист?
25. Ва рӯзҳои ман аз даванда тезравтаранд, – медавад, некӣ намебинад,
26. Мисли завракҳои қамишӣ ба зудӣ мегузаранд, мисли уқобе ки ба тӯма фуруд меояд.
27. Агар бигӯям, ки "биё, андӯҳи худро фаромӯш кунам, туршрӯии худро бартараф намоям ва кушодарӯй гардам", –
28. Аз тамоми дардҳои худ метарсам, зеро медонам, ки Ту маро бегуноҳ ҳисоб нахоҳӣ кард.
29. Модоме ки ман айбдор ҳисоб ёбам, чаро беҳуда заҳмат кашам?
30. Агар дар оби барф ғусл намоям ва дастҳои худро бо собун тоза кунам,
31. Он гоҳ маро дар ифлосӣ меғӯтонӣ, ба тавре ки либосҳоям аз ман нафрат хоҳанд кард.
32. Зеро ки ӯ мисли ман одамизод нест, ки тавонам ба ӯ ҷавоб гардонам, ва якҷоя ба дорулқазо биравем.
33. Дар миёни мо ҳақаме нест, ки дасти худро бар ҳар дуи мо бигузорад.
34. Кошки асои Худро аз ман дур мекард, ва бими ӯ маро дар даҳшат намеандохт!
35. Он гоҳ сухан мерондам ва аз ӯ наметарсидам, зеро ки ман ба худии худ чунин нестам.

БОБИ ДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

1. Чони ман аз зиндагии ман безор шудааст; ба андӯхи худ дода мешавам; аз талхии чони худ сухан меронам.
2. Ба Худо мегӯям: "Маро айбдор накун; ба ман бифаҳмон, ки аз барои чӣ бо ман мубориза мекунӣ?"
3. Оё барои Ту хуб аст, вақте ки ситам мекунӣ, вақте ки аз амали дастҳои Худ нафрат менамоям, ва бар машварати бадкорон нурафкан мешавӣ?
4. Оё Туро чашмони башар аст? Оё дидани Ту мисли дидани инсон аст?
5. Оё рӯзҳои Ту мисли рӯзҳои инсон аст? Оё солҳои Ту мисли рӯзҳои мард аст,
6. Ки гуноҳи маро ҷустуҷӯ менамоям ва хатои маро кофтуков мекунӣ,
7. Агарчи медонӣ, ки айбдор нестам, ва аз дасти Ту халоскунандае нест?
8. Дастҳои Ту сурати маро сохта, ҳаматарафа мукамал намудааст ва маро офаридааст, – ва маро нобуд мекунӣ?
9. Ба ёд овар, ки маро мисли сафол сириштам, – ва маро ба хок бармегардонӣ?
10. Ту, охир, маро мисли шир рехтаӣ, ва маро мисли панир ба қиём овардаӣ.
11. Маро пӯст ва гӯшт пӯшондаӣ, ва маро бо устухонҳо ва пайҳо пайваستاӣ.
12. Ҳаёт ва эҳсон ба ман ато кардаӣ, ва парастории Ту рӯҳи маро ниғаҳбонӣ намудааст.
13. Вале ин чизхоро низ дар дили худ пинҳон доштаӣ, – медонам, ки ин андаруни Ту буд, –
14. Ки агар хатое кунам, Ту бар ман менигарӣ, ва аз гуноҳи ман нахоҳӣ гузашт.

15. Агар айбдор бошам, вой бар ман! Ва агар ҳақ ба ҷониби ман бошад, чуръат надорам сари худро бардорам: аз нанг сер шудаам ва хории худро мебинам.

16. Ва агар як лаҳза сар бардорам, Ту мисли шер маро сайд хоҳӣ кард, ва боз корҳои аҷоибӣ Худро ба ман нишон хоҳӣ дод.

17. Шоҳидони нави Худро ба муқобили ман хоҳӣ овард, ва ғазаби Худро бар ман пурзӯр хоҳӣ кард, ва фавҷҳои азобу уқубат пай дар ҳам ба сари ман хоҳанд омад.

18. Пас чаро маро аз батн берун овардӣ? Кошки ҳамон вақт мемурдам, ва чашме маро намедид,

19. Ки он вақт ба чизи номавҷуде монанд мебудам, ва аз батн рост ба қабр бурда мешудам!

20. Рӯзҳои ман, охир, ҳанӯз кам ҳастанд, пас маро тарк намо, ва аз ман даст каш, то ки каме кушодарӯй гардам,

21. Пеш аз он ки бебозгашт биравам, ба кишвари торикӣ ва сояи марг,

22. Ба кишвари тирагӣ, ки мисли торикист, ба кишвари сояи марг, ки тартиботе надорад, ва рӯшноии он мисли торикист"».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Нутқи якуми Сӯфор. Ё Айюбро дурӯзгӯӣ ва риёкор мешуморад.

1. Ва Сӯфори Наъмотӣ ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Оё ба суҳанони бисёр ҷавоб додан мумкин нест? Ва оё ҳақ ба ҷониби марди суҳандон аст?

3. Оё ҳарзагӯии ту мардумро хомӯш мекунад, ва ту таҳқир менамоӣ, ва касе туро хичолат намедиҳад?

4. Ва ту мегӯӣ: "Сабақи ман пок аст, ва ман дар чашмони Ту беайб ҳастам".

5. Валекин кошки Худо суҳан биронад, ва лабҳои Худро бар ту бидушояд,

6. Ва асрори ҳикматро ба ту бифаҳмонад, зеро ки асли моҳияти он дучандон аст! Пас бидон, ки Худо баъзе аз гуноҳхоятро барои ту фаромӯш хоҳад кард.
7. Оё беинтиҳои Худоро метавонӣ дарёбӣ? Оё то ба ақсои умқи Қодир метавонӣ бирасӣ?
8. Он мисли баландиҳои осмон аст, – чӣ метавонӣ бикунӣ? Аз қаъри дӯзах чуқуртар аст, – чӣ метавонӣ бидонӣ?
9. Андозаи он аз замин дарозтар ва аз баҳр фарохтар аст.
10. Агар Ё гузашта равад, ва касеро бандӣ кунад, ва мардумро барои ҷазои вай ҷамъ оварад, – кист, ки Ёро боздорад?
11. Зеро ки Ё дурӯягонро медонад, ва чун бадири мебинад, оё ба он диққат намекунад?
12. Ва шахси ҷоҳил соҳибдил хоҳад шуд, ва мисли харкурраи ваҳшӣ бошад ҳам, одами дуруст хоҳад гардид.
13. Агар ту дили худро рост кунӣ, ва дастҳои худро сӯи Ё дароз кунӣ,
14. Агар ҷафоеро, ки дар дасти туст, дур кунӣ, ва ноинсофиро дар хаймаҳои худ ҷойгир накунӣ,
15. Ҳақиқатан он гоҳ чехраи худро хоҳӣ бардошт, бе он ки айбе дошта бошӣ, ва устувор хоҳӣ буд ва нахоҳӣ тарсид.
16. Зеро ки ту азоби худро фаромӯш хоҳӣ кард, онро мисли обе ки гузашта рафтааст, ба ёд хоҳӣ овард.
17. Ва умри ту аз пешингоҳ равшантар хоҳад шуд; баъзан тира шавад ҳам, мисли субҳ хоҳад гардид.
18. Ва дилпур хоҳӣ буд, зеро ки умеде ҳастӣ, ва гирду пешро аз назар гузаронда, дилпуруна хоҳӣ хобид.
19. Ва ором хоҳӣ хобид, ва чизе туро нахоҳад тарсонид, ва бисёр касон ба ту хушомад хоҳанд кард.
20. Вале чашмони бадкорон хира хоҳад шуд, ва паноҳгоҳ аз онҳо дур хоҳад шуд, ва умедашон фақат ҷон додан аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Айюб ба ҳар сеи онҳо ҷавоб мегардонад; ӯ ҳикмати худбоваронаи онҳоро рад мекунад.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Яқин аст, ки шумо гузини қавм ҳастед, ва ҳикмат бо шумо хоҳад мурд.
3. Ман низ мисли шумо соҳибдил ҳастам; аз шумо камтар нестам; ва кист, ки чунин чизҳоро надонад?
4. Ман барои ёрони худ хандахариш шудаам, – агарчи Худоро мехонам, ва Ё ба ман ҷавоб медиҳад, – оре, хандахариш шудаам, агарчи росткор ва беайб ҳастам.
5. Ба фикри лоубол, масхара барои мусибатзада аст, ва зарба барои касонест, ки пояшон лағчидааст.
6. Хаймаҳои торочгарон ором аст, ва онҳое ки Худоро ба ғазаб меоваранд, дар амният мебошанд, ки ҳар яке худои худро дар дасти худ доранд.
7. Валекин аз чорпоён бипурс, ва туро таълим хоҳанд дод, ва аз мурғони ҳаво бипурс, ва ба ту хабар хоҳанд дод;
8. Ё бо замин мусоҳиба намо, ва туро таълим хоҳад дод, ва моҳиёни баҳр ба ту ҳикоя хоҳанд кард.
9. Кадоме аз ҳамаи онҳо намедонад, ки дасти Парвардигор инро ба вучуд овардааст?
10. Ҷони тамоми мавҷудот ва рӯҳи тамоми навъи башар дар дасти Ёст.
11. Оё гӯш суханонро намесанҷад, чунон ки ком таъми хӯрокро фарқ мекунад?
12. Ҳикмат дар пирон аст, ва хирад дар умри дароз.
13. Ҳикмат ва қудрат дар Ёст, машварат ва хирад аз онӣ Ёст.
14. Инак, Ё вайрон мекунад, ва он чиз аз нав бино нахоҳад ёфт; касеро бандӣ мекунад, ва банди он кас кушода нахоҳад шуд.
15. Инак, обҳоро бозмедорад, ва хушк мешаванд, ва онҳоро сар медиҳад, ва заминро чаппаву роста мекунанд.
16. Қудрат ва ҳикмат аз онӣ Ёст, ғалаткунанда ва чағалатдиҳанда назди Ёст.
17. Ё мушовиронро бемулоҳиза мегардонад, ва доваронро саргаранг мекунад;

18. Бандҳои подшоҳонро мекушояд, ва бар камарҳои миёнбанд мебандад;
19. Қоҳинонро урён мегардонад, ва зӯроваронро вожгун мекунад;
20. Суханваронро аз забон маҳрум менамояд, ва зеҳни пиронро мерабояд;
21. Забуниро бар мирон фурӯ мерезад, ва камарбанди тавонгаронро суст мекунад;
22. Умқҳоро аз даруни торикӣ ошкор месозад, ва сояи маргро ба рӯшноӣ мебарорад;
23. Халқҳоро афзун мегардонад, ва онҳоро нобуд менамояд; халқҳоро вусъат медиҳад, ва тарки ватан мекунад;
24. Сарварони қавми заминро аз ақл маҳрум менамояд, ва онҳоро дар биебони бераҳа саргардон мекунад;
25. Дар торикӣ даст-дасткунон роҳ мераванд, ва рӯшноӣ нест; ва онҳоро мисли мастон сарсон саргардон мекунад.

БОБИ СЕНЗДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

1. Инак, ҳамаашро чашми ман дидааст, ва гӯши ман шунида, дарк намудааст.
2. Он қадар, ки шумо медонед, ман низ медонам; аз шумо камтар нестам.
3. Аммо ман мехоҳам ба Тавоно сухан ронам, ва орзу дорам ба Худо исбот намоям.
4. Валекин шумо дурӯғ мебофед, ҳамаатон табибони беҳудагӯй ҳастед.
5. Кошки тамоман хомӯш менишастед! Ин барои шумо ҳикмат ҳисоб меёфт.
6. Пас, мазаммати маро бишнавед, ва ба эродҳои лабҳоям гӯш андозед.
7. Оё барои Худо ноинсофона сухан меронед? Ва аз барои Ӯ фиребгарона гап мезанед?

8. Оё барои Ҷ тарафдорӣ мекунад? Оё барои Худо муддаӣ мешавад?
9. Оё хуб мешавад, ки Ҷ шуморо таҳқиқ намояд? Оё Ҷро фиреб мекунад, чунон ки инсонро фиреб мекунад?
10. Шуморо саҳт ҷазо хоҳад дод, агар рустӣ рӯйбинӣ кунад.
11. Оё бузургии Ҷ шуморо дар даҳшат нахоҳад андохт, ва тарси Ҷ шуморо фаро нахоҳад гирифт.
12. Ёдовариҳои шумо мисли хокистар аст; ҳисорҳои шумо ҳисорҳои гилин аст.
13. Назди ман хомӯш бошед, ва ман сухан хоҳам ронд, ва ҳар чи бар сарам ояд – ояд.
14. Барои чӣ гӯшти худро бо дандони худ бигамам ва ҷони худро ба кафи худ биғирам?
15. Инак, маро қатл кунад ҳам, ба Ҷ умед хоҳам баст, аммо беайбии роҳҳои худро пеши Ҷ исбот хоҳам кард.
16. Ин низ барои ман наҷот хоҳад буд, зеро ки дурӯя пеши Ҷ нахоҳад омад.
17. Сухани маро бо диққат бишнавед, ва фикри ман ба гӯшҳотон хоҳад расид.
18. Инак, ба мурофия оғоз намудаам; медонам, ки сафед хоҳам шуд.
19. Кист, ки тавонад ба ман муҳолифат кунад? Дар он сурат ҳоло хомӯш шуда, ҷон меводам.
20. Фақат ду чизро ба ман нақун, он гоҳ аз пеши Ту пинҳон нахоҳам шуд:
21. Дасти Худо аз ман дур кун, ва бигзор тарси Ту маро дар даҳшат наандозад.
22. Ва даъват намо, ва ман ҷавоб хоҳам дод, ё ки сухан ронам, ва ба ман ҷавоб гардон.
23. Гуноҳҳо ва хатоҳои ман чӣ қадар аст? Қиноят ва хатои маро ба ман маълум намо.
24. Ҷаро рӯи Худо пинҳон медорӣ, ва маро душмани Худо ҳисоб мекуни?
25. Оё барги пажмурдаро ба ҳарос меандозӣ, ва ҳаси хушкидаро таъқиб менамоя?

26. Зеро ки талхиҳоро бар ман менависӣ, ва хатоҳои чавониамро насиби ман месозӣ,
27. Ва пойҳои маро дар ишкел меандозӣ, ва ҳамаи роҳҳои маро мепой – кафи пойҳои маро пайгирӣ мекуни.
28. Ва ин бечора мисли чизи пӯсида аз ҳам чудо мешавад, мисли либосе ки куя зада бошад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Давоми он.

1. Одамизод, ки аз зан зоида мешавад, рӯзҳояш кам ва азобаш бисёр аст:
2. Мисли гул месабзад ва пажмурда мешавад, ва мисли соя мегурезад ва боқӣ наместонад.
3. Оё бар чунин махлуқе чашмони Худо менигаронӣ, ва маро бо Худ ба муруфия мебарӣ?
4. Кист, ки тавонад аз чизи наҷис чизи поке берун оварад? Як нафар ҳам нест.
5. Агар рӯзҳои вай муайян ва шумораи моҳҳои вай назди Ту бошад, ва ҳадде барояш гузошта бошӣ, ки аз он наметавонад бигзарад, –
6. Аз вай рӯй гардон, то ки дам гирад ва рӯзаширо мисли мардикоре ба анҷом расонад.
7. Барои дарахт умеди ҳаст: агар бурида шавад, боз хоҳад сабзид, ва наваҳои он нобуд нахоҳанд шуд;
8. Агар решаи он дар замин пир шуда, кундаи он дар хок бимирад,
9. Ҳамин ки бӯи об ба он бирасад, нашъунамо хоҳад ёфт, ва мисли ниҳоли нав шоҳаҳо хоҳад баровард.
10. Валекин мард мемирад, – ва нест мешавад, ва одам чон медиҳад, – ва қучост ӯ?
11. Чунон ки обҳо аз кӯл мераванд, ва дарё бе об монда, хушк мешавад,

12. Ончунон одамизод хобида, дигар намехезад; то даме ки осмон нест нашавад, бедор нахоҳанд шуд, ва аз хобашон сар нахоҳанд бардошт.
13. Кошки маро дар гӯр руст мекардӣ, то вақти фурӯ нишастани ғазабат пинҳон медоштӣ ва бароям мӯҳлате муайян намуда, пас аз он маро ба ёд меовардӣ!
14. Агар мард бимирад, оё боз зиндагӣ хоҳад кард? Дар тамоми рӯзҳои замони муайяни худ умедвор мешудам, то даме ки табдили ман фаро расад.
15. Маро даъват менамудӣ, ва ман ба Ту ҷавоб мегардондам; иштиёқманди амали дастҳои худ мегаштӣ,
16. Зеро ки он гоҳ қадамҳои маро дар шумор меовардӣ, ва хатои маро намепоидӣ;
17. Қинояти ман дар лӯлае сар ба мӯҳр мебуд, ва гуноҳи маро рӯпӯш мекардӣ.
18. Валекин, чунон ки кӯҳ афтада, гард-гард мешавад, ва кӯҳпора аз ҷои худ мечунбад;
19. Об сангҳоро месояд, ҷараёнҳояш хоки заминро шушта мебарад, ончунон Ту умеди инсонро несту нобуд мекунӣ.
20. Ёро ба сурати абадӣ мағлуб менамой, ва меравад; рӯи ёро дигаргун месозӣ, ва ёро мефиристонӣ.
21. Писаронаш бой мешаванд, ва ӯ намедонад; ва ё ба хорӣ меафтанд, ва ӯ вазъияти онҳоро пайхас намекунад.
22. Аммо ҷисми ӯ бар ӯ дард мекунад, ва ҷони ӯ андаруни ӯ мотам мегирад».

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Нутқи дуҷуми Алифоз. Ӯ бартариш Айюбро аз ҷиҳати дониш ва таҷриба эътироф намекунад.

1. Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Оё хирадманд бо дониши пуч ҷавоб медиҳад? Ва шиками худро аз боди шарқӣ пур мекунад?
3. Оё бо гапи номуносиб исбот менамояд? Ва бо суханоне ки аз онҳо ҳеҷ фоидае нест?

4. Лекин ту худотарсиरो поймол намудай, ва илтиҷоро пеши Худо кам кардай,
5. Зеро ки гуноҳи ту даҳони туро ёд додааст, ва ту забони хилагаронро хуш кардай.
6. Туро даҳонат айбдор мекунад, ва на ман; ва лабҳоят ба зидди ту гувоҳӣ менамояд.
7. Оё дар насли одамизод ту аввалин таваллуд ёфтаӣ? Ва ё пеш аз тепаҳо ба вучуд омадаӣ?
8. Оё рози Худоро шунидаӣ? Ва ҳикматро сӯи худ ҷалб намудай?
9. Чӣ медонӣ, ки онро мо надонем? Чӣ мефаҳмӣ, ки он назди мо набошад?
10. Ҳам мӯйсафед ва ҳам пиронсол дар байни мо ҳастанд, ки умрашон аз умри падари ту бузургтар аст.
11. Оё тасаллиҳои Худо барои ту кам аст? Ва сухане ки бо мулоимат ба ту гуфта мешавад?
12. Чаро дилат туро рабудаст? Ва чаро чашмонат аз хашм барқ мезанад?
13. Зеро ки рӯҳи худро ба зиддӣ Худо нигаронидаӣ, ва аз даҳонат чунин суханонро мебарорӣ.
14. Инсон чист, ки покиза бошад? Ва оё зодаи зан росткор мешавад?
15. Инак, Ё ба покони Худ боварӣ надорад, ва осмон дар назараш пок нест,
16. Хусусан одамизод зишт ва фосид аст, ки ноинсофиरो мисли об менӯшад.
17. Фикри худро ба ту изҳор менамоям, маро бишнав; ва он чи дидаам, ҳикоя мекунам,
18. Ки хирадмандон онро аз падарони худ ривоят кардаанд ва пинҳон надоштаанд,
19. Ки танҳо ба онҳо ин замин дода шуда буд, ва аз миёни онҳо бегонае нагузашта буд.
20. Бадкор дар тамоми рӯзҳои худ гирифтори сӯзу гудоз аст, ва солҳои башумор барои ситамгар таъин шудааст.

21. Садои даҳшатҳо дар гӯшҳои ӯст; дар ҳини осоиштагӣ торочгар ба сараш меояд;
22. Боварӣ надорад, ки аз торикӣ раҳо хоҳад шуд, ва ба гумонаш шамшер ӯро дар камин аст;
23. Барои порчаи ноне дарбадар гашта, мепурсад: "Кучост?" Медонад, ки назди ӯ рӯзи торикӣ муҳайёст.
24. Тангӣ ва мӯхтоҷӣ ӯро дар даҳшат меандозад, мисли подшоҳе ки ба чанг тайёр шуда бошад, ӯро мағлуб месозад,
25. Зеро ки ӯ ба Худо дасти тааддӣ дароз кардааст ва ба Қодир густохӣ намудааст,
26. Гардандарозӣ карда, дар таҳти ҳалқаҳои ғафси чавшани худ бар Ё тохт овардааст,
27. Чунки рӯи худро бо фарбеҳии худ пӯшондааст, ва камараш қабат-қабат чарбу бастааст;
28. Ва дар шаҳрҳои вайрон сокин хоҳад шуд, дар хонаҳои беодаме ки ба харобӣ маҳкум гардидаанд.
29. Ё бой нахоҳад шуд, ва сарваташ пойдор нахоҳад монд, ва молу мулкаш бар замин афзоиш нахоҳад ёфт;
30. Аз торикӣ халос нахоҳад шуд; ниҳолашро аланга хушк хоҳад кард, ва аз нафаси даҳони Ё нобуд хоҳад шуд.
31. Бигзор ин одами гумроҳ ба батолат бовар накунад, зеро ки батолат мукофоти ӯ хоҳад шуд;
32. Пеш аз расидани рӯзаш нест хоҳад шуд, ва шоҳу баргаш сабзу хуррам нахоҳад буд;
33. Мисли тоқ ғӯраи худро хоҳад рехт, ва мисли зайтун муғҷаи худро хоҳад партофт;
34. Зеро ки хонадони дурӯя гирифтори бекасӣ хоҳад шуд, ва аҳли хонаи порахӯрро оташ нобуд хоҳад кард.
35. Онҳое ки ба хабосат ҳомила мешаванд, бадиरो мезоянд, ва шикамашон макрро тайёр мекунад».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ҷавоби чоруми Айюб. Ё ба Худо аз дӯстони худ, ки дар иштибоҳ афтодаанд, шикоят мекунад.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Чунин чизхоро аз ҳад зиёд шунидаам; ҳамаатон тасаллидиҳандагони ғамовар ҳастед.
3. Оё суханони пуч хотима хоҳад ёфт? Ва чист, ки туро ба ҷавоб гардондан водор менамояд?
4. Ман низ мисли шумо сухан мерондам, агар ҷони шумо ба ҷои ҷони ман мебуд; барои шумо суханон иншо мекардам, ва сари худро ба шумо мечунбондам;
5. Бо даҳони худ шуморо далер менамудам, ва тасаллии лабҳоям дарди шуморо сабук мекард.
6. Агар сухан ронам, дардам сабук намешавад, ва агар хомӯш монам, ҷӣ дарде аз ман дур мешавад?
7. Аммо акнун Ё маро бетоқат кардааст. Тамоми хонадони маро Ту нобуд намудай,
8. Ва ҷисми маро пурчин кардай, ки ин бар зидди ман шоҳид шудааст; ва лоғарии ман бар ман бархоста, дар пеши ман гувоҳӣ медиҳад.
9. Ғазаби Ё маро медарад ва бо ман душманӣ дорад; дандонҳои Худро бар ман ғичиррос мезанонад. Душманам чашмонашро ба ман ало мекунад.
10. Мардон даҳони худро бар ман воз кардаанд, бо суханони нангин рухсорҳоямро мезананд; бар қасди ман забон як кардаанд.
11. Худо маро ба ноинсофон таслим намудааст, ва ба дасти бадкорон маро супурдааст.
12. Ором будам, ва Ё маро пора-пора кардааст, ва аз гарданам дошта, маро шикастааст, ва маро барои Худ ҳадаф қарор додааст.
13. Камонандозони Ё маро ихота кардаанд. Гурдахоямро реш мекунанд, ва раҳми Ё намеояд; захираи маро бар замин мерезад;
14. Дар ман раҳна бар раҳна мекушояд, мисли баҳодуре бар ман тохт меоварад.
15. Бар пӯсти худ палос дӯхтаам, ва шохи худро дар хок гузоштаам.

16. Рӯи ман аз гиря суп-сурх шудааст, ва бар мижғони ман сояи марг аст,
17. Гарчанде ки ҳеҷ ситаме дар дасти ман нест, ва дуои ман покиза аст.
18. Эй замин! Хуни маро рӯпӯш накун, ва бигзор дар умқи ту барои ғиғони ман ҷое набошад.
19. Инак, алҳол низ Гувӯҳи ман дар осмон аст, ва Шоҳиди ман дар арши аъло!
20. Маро масҳара мекунад, эй дӯстонам! Чашми ман сӯи Худо ашк мерезад,
21. То ки Ё байни мард ва Худо доварӣ намояд, чунон ки байни одамизод ва ёри вай аст.
22. Зеро ки солҳои андак ба охир мерасад, ва ман ба роҳи бебозгашт хоҳам рафт.

БОБИ ҲАБДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

1. Рӯҳи ман пажмурда шудааст, рӯзҳои ман ба поён мерасад, қабристон барои ман муҳайёст.
2. Ба ростӣ, масҳаракунандагон гирдогирди мананд, ва чашми ман дар талхгӯиҳои онҳо сокин аст.
3. Гарав гузошта, пеши Худ ба ман зомин шав! Вагарна, кист, ки барои ман дасти паймон диҳад?
4. Зеро ки дили онҳоро аз хирад ниҳон доштаӣ, бинобар ин онҳоро баланд нахоҳӣ бардошт.
5. Касе ки ёронашро ба сони нахчир таслим мекунад, чашмони бачагонаш сиёҳ меравад.
6. Худо маро вирди забони мардум гардондааст, ва ман касе шудаам, ки ҳама ба рӯяш туф мекунанд.
7. Ва чашми ман аз ғусса хаста шудааст, ва тамоми баданам мисли соя гардидааст.
8. Росткорон дар ин бора ҳайрон хоҳанд шуд, ва бегуноҳ бар дурӯя ба ғазаб хоҳад омад.

9. Вале росткор дар роҳи худ устувор хоҳад буд, ва каси покизадаст боз ҳам қавӣ хоҳад шуд.
10. Валекин ҳамаатон метавонед бозгашта биёед, ва дар миёни шумо хирадманде нахоҳам ёфт.
11. Рӯзҳоям гузаштаанд, андешаҳоям, – орзуҳои дилам, – барбод рафтаанд.
12. Шабро меҳоҳанд ба рӯз мубаддал кунанд, нурро ба торикӣ наздик оваранд.
13. Агар умед кунам, ки дӯзах хонаи ман аст, ва дар торикӣ бистари худро андозам,
14. Агар ба гӯр гӯям: "Ту падари ман ҳастӣ", ва ба кирм гӯям: "Ту модар ва хоҳари ман ҳастӣ", –
15. Пас, умеди ман кучост? Ва кист, ки умеди маро дида бошад?
16. Он ба дарвозаи дӯзах фуру хоҳад рафт, вақте ки якчоя дар хок фуруд оем».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Нутқи дуюми Билдод. Ӯ ногузир будани ҳалокати бадкоронро қайд менамояд.

1. Ва Билдоди Шуҳӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «То ба кай ба суханон идома хоҳӣ дод? Аввал мулоҳиза кунед, ва баъд сухан хоҳем ронд.
3. Чаро мисли чорпое ҳисоб ёбем ва дар назари шумо кундзехн намоем?
4. Эй, ки чони худро дар ғазаби худ медарӣ! Наход ки барои ту замин хароб шавад, ва кӯҳпора аз ҷояш кӯч кунад?
5. Бо вучуди ин, нури бадкорон хомӯш хоҳад шуд, ва шарораи оташи онҳо рӯшноӣ нахоҳад дод.
6. Дар хаймаи ӯ нур тира хоҳад гардид, ва чароғаш бар ӯ хомӯш хоҳад шуд.
7. Қадамҳои пурзӯри ӯ танг хоҳанд шуд, ва машвараташ ӯро вожгун хоҳад кард.

8. Зеро ки бо пойҳояш дар дом хоҳад афтод, ва бар рӯи тӯр роҳ хоҳад рафт.
9. Тузоқ пошнаи ӯро хоҳад қапид, ва қапқон ӯро сахт нигоҳ хоҳад дошт.
10. Чела барояш бар замин ниҳон аст, ва чапарак барояш дар сари роҳ.
11. Аз ҳар тараф даҳшатҳо ӯро хоҳанд тарсонид, ва дар ҳар кадамаш ӯро таъқиб хоҳанд кард.
12. Насли ӯ гуруснагӣ хоҳад кашид, ва ҳалокат барои афтодани ӯ тайёр аст;
13. Узвҳои бадани ӯро хоҳад хӯрд: нахустзодаи марг узвҳои ӯро хоҳад хӯрд.
14. Аз хаймаи ӯ, ки паноҳгоҳи ӯст, ронда хоҳад шуд, ва сӯи подшоҳи даҳшатҳо бурда хоҳад шуд.
15. Дар хаймаи ӯ, ки дигар аз они ӯ набошад, даҳшатҳо сокин хоҳанд шуд; бар манзили ӯ кибрит боронида хоҳад шуд.
16. Решаҳои ӯ аз зер хушк хоҳанд шуд, ва шоху барги ӯ аз боло бурида хоҳанд шуд.
17. Зикри ӯ аз замин nobуд хоҳад шуд, ва номи ӯро бар рӯи саҳро касе нахоҳад хонд.
18. ӯро аз рӯшноӣ ба торикӣ хоҳанд ронд, ва аз дунё дур хоҳанд кард.
19. Дар оилаи ӯ на аберае ӯро хоҳад буд ва на наберае; ва дар иқоматгоҳҳои ӯ касе боқӣ нахоҳад монд.
20. Аз рӯи ӯ ғарбиён ҳайрон хоҳанд монд, ва шарқиён ба даҳшат хоҳанд афтод.
21. Ба ростӣ чунинанд манзилҳои каси ноинсоф, ва ҳамин аст макони касе ки Худоро намешиносад».

БОБИ НҶЗДАҲУМ

Ҷавоби панҷуми Айюб; бузургии бовари ӯ.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «То ба кай чони маро андӯхгин мекунед? Ва маро бо суханон озор медихед?

3. Ин даҳ маротиба аст, ки маро маломат менамояд, ва шарм надошта, ба ман дуруштӣ мекунад.
4. Ва агар ҳақиқатан ғалат карда бошам, ғалатам бо ман мондааст.
5. Агар ҳақиқатан бар ман такаббур карданӣ ва нанги маро ба ман нишон доданӣ бошад,
6. Пас бидонед, ки Худо дар ҳақиқи ман қасдорӣ намудааст ва бо тӯри Худ маро печонда гирифтааст.
7. Инак, аз дасти зулм фарёд мекашам, ва ҷавобе нест; барои ёрӣ дод мезанам, ва додрасие бароям нест.
8. Роҳи маро тавора кашидааст, ва ман наметавонам гузарам; ва бар роҳҳои ман торикӣ афкандааст.
9. Қалолӣ маро аз ман кашида гирифтааст, ва тоҷи сари маро дур кардааст.
10. Маро гирдогирд хароб кардааст, ва ман нобуд мешавам; ва умеди маро, мисли дарахте, решақан кардааст.
11. Ғазаби Худо бар ман афрӯхтааст, ва маро душмани Худ ҳисоб кардааст.
12. Фавҷҳои Ё якҷоя меоянд, ва роҳи худро сӯи ман кушодаанд, ва гирдогирди хаймаи ман ҷойгир шудаанд.
13. Бародаронамро аз ман дур кардааст, ва ошноҳоям аз ман тамоман бегона шудаанд.
14. Ақрабоям маро тарк намудаанд, ва ошноҳоям маро фаромӯш кардаанд.
15. Меҳмонони хонаам ва канизонам маро бегона ҳисоб мекунад: дар назари онҳо ғариб шудаам.
16. Ғуломи худро меҳонам, ва ҷавоб намедиҳад, агарчи бо даҳони худ ӯро зорӣ мекунам.
17. Нафаси ман барои занам нафратангез шудааст, ва зорӣ ман барои бародаронам.
18. Бачаҳои кӯча низ аз ман нафрат доранд; Вақте ки меҳезам, зидди ман гап мезананд.
19. Ҳамаи маҳрамони розам аз ман безор шудаанд, ва онҳое ки дӯст медоштам, ба ман зид шудаанд.

20. Устухонам ба пӯсти баданам часпидааст, ва фақат бо вораи дандонҳоям мондаам.
21. Ба ман лутф намоед, ба ман лутф намоед шумо, эй ёронам! Зеро ки дасти Худо бар ман зарба расондааст.
22. Чаро мисли Худо маро таъқиб мекунед ва аз гӯшти ман сер намешавед?
23. Кошки суҳанонам навишта мешуд! Кошки дар китобе дарҷ меёфт!
24. Кошки бо қалами оҳанин ва қалъагӣ бар кӯҳпорае ба сурати абадӣ канда мешуд!
25. Ва ман медонам, ки фидиягузори ман зинда аст, ва дар замони охир бар замин хоҳад бархост.
26. Вале агарчи пӯсти ман пӯсида гардад, ман дар ҷисми худ Худоро мебинам.
27. Ёро ман барои худ мебинам, ва чашмонам ба Ё менигарад, ва на чашми бегонае; гурдаҳоям андаруни ман талаф шудаанд.
28. Аммо агар бигӯед, ки "чӣ сон ёро таъқиб кунем?", ва қарор диҳед, ки решаи бадӣ дар ман аст, –
29. Пас, шумо аз шамшер тарсон бошед, зеро ки зарбаҳои шамшер хашмовар аст, то бидонед, ки доварӣ ҳаст».

БОБИ БИСТУМ

Нутқи дуҷуми Сӯфор дар бораи бебақоии бахти бадкорон.

1. Ва Сӯфори Наъмотӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Аз он сабаб андешаҳоям маро ба ҷавоб гардондан таҳрик медиҳад, ки ман таҳқирро ҳис кардам:
3. Мазаммати пурмаломатро дар ҳаққи худ шунидам, ва рӯҳе аз даруни хирадам маро водор менамояд, ки ба ту ҷавоб диҳам.
4. Оё инро аз қадим надонистай, аз замоне ки одамизод бар замин пайдо шудааст,
5. Таронасароии бадкор кӯтоҳмуддат аст, ва шодии риёкор ба як тарфатулайн аст?

6. Ҳарчанд ки бузургияш то ба осмон баланд гардад, ва сараш ба абрҳо бирасад,
7. Мисли наҷосаташ абадан нест хоҳад шуд; онҳое ки ўро дида буданд, хоҳанд гуфт: "Ў кучост?"
8. Мисли хоб хоҳад парид, ва ўро нахоҳанд ёфт, ва мисли рӯъёи шаб аз назар ғойб хоҳад шуд.
9. Чашме ки ўро дида буд, дигар нахоҳад дид, ва маконаш дигар ба ў нахоҳад нигарист.
10. Писаронаш ба бенавоён мувосо хоҳанд дод, ва дастҳояш сарвати ўро гардонда хоҳанд дод.
11. Устухонҳояш, ки пур аз қуввати ҷавонии ўст, бо ў дар хок хоҳанд хобид.
12. Агарчи дар даҳони ў бадӣ ширин аст, ва онро дар таги забонаш ниҳон мекунад,
13. Ва онро дарег дошта, тарк намекунад, ва онро дар лунчи худ нигоҳ медорад, –
14. Хўроки ў дар шикамаш табдил ёфта, андаруни ў мисли заҳри гурзаҳо хоҳад шуд.
15. Сарватеро, ки фурӯ бурда буд, қай хоҳад кард: онро Худо аз шиками ў бадар хоҳад ронд.
16. Ў заҳри гурзаҳоро хоҳад макид; забони афъӣ ўро хоҳад кушт.
17. Ў чӯйборро нахоҳад дид: дарёҳо ва чӯйҳои асал ва қаймоқро.
18. Дороии худро хоҳад баргардонид, ва онро фурӯ нахоҳад бурд; сарваташ ҳарчанд бузург бошад ҳам, аз он шод нахоҳад шуд.
19. Зеро ки ў бар бенавоён зулм карда, онҳоро партофтааст; хонаеро, ки бино накардааст, тороч намудааст.
20. Чунки дар шиками худ сериро надонистааст; аз бору буди худ чизеро халос нахоҳад кард.
21. Аз пурхўрии ў чизе боқӣ наместонад, пас нозу неъматии ў пойдор нахоҳад буд.
22. Вақте ки ҳавасҳояш пурра ба иҷро расад, ў ба танг хоҳад омад; ҳар дасти ситамкаш бар ў хоҳад бархост.

23. Чун шикамашро пур кардан хоҳад, Худо шиддати ғазаби Худро бар $\bar{u}$ равона хоҳад кард, ва онро мисли борон бар $\bar{u}$ меборонад.

24. Агар аз яроқи оҳанин гурезад, камони мисин $\bar{u}$ ро шикоф хоҳад кард:

25. Ҷисмашро шикофта, аз тахтапушташ берун хоҳад омад, ва барқи синон аз заҳраи $\bar{u}$ хоҳад гузашт; даҳшатҳо $\bar{u}$ ро фаро хоҳанд гирифт.

26. Тамоми торикӣ барои паноҳкардагони $\bar{u}$ муҳайёст; оташе ки касе надамида бошад, $\bar{u}$ ро хоҳад хӯрд ва он чиро, ки дар хаймаи $\bar{u}$ боқист, нобуд хоҳад кард.

27. Осмон гуноҳи $\bar{u}$ ро ошкор хоҳад кард, ва замин ба муқобили $\bar{u}$ хоҳад бархост.

28. Ҳосили хонаи $\bar{u}$ нобуд хоҳад шуд: дар рӯзи ғазаби $\bar{U}$ барбод хоҳад рафт.

29. Чунин аст қисмати одами бадкор аз ҷониби Худо, ва насиби $\bar{u}$ аз ҷониби Тавоно».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ҷавоби шашуми Айюб. Хушбахтии бадкорон баъзан вақти бисёр давом мекунад, то даме ки ба доварию Худо дучор оянд.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Сухани маро бо диққат бишнавед, ва ин барои ман тасаллиҳои шумо хоҳад буд.

3. Маро тоқат кунед, ва ман сухан хоҳам ронд; ва баъд аз сухан ронданам тамасхур намо.

4. Оё шикоятам ба зидди одамест, ки мисли ман бошад? Ва чаро ман бесабрӣ накунам?

5. Ба ман назар кунед ва ҳайрон шавед, ва даст бар даҳон бимонед.

6. Ман низ, чун ба ёд оварам, ба ҳаяҷон меоям, ва ҷисми маро ларза мегирад.

7. Чаро бадкорон зинда мемонанд, ба пирӣ мерасанд ва сарват афзун мекунанд?

8. Наслашон ба ҳузури онҳо, бо онҳо сиҳат саломат аст ва авлодашон пеши назари онҳост.
9. Хонаҳашон аз тарс эмин аст, ва асои Худо бар онҳо нест.
10. Нарговашон бордор мекунад, ва зоеъ намеравад; модаговашон мезояд, ва гӯсолаи он нобуд намешавад.
11. Кӯдакони худро мисли рамае мефиристанд, ва бачаҳои онҳо рақс мекунанд.
12. Бо даф ва барбат месароянд, ва бо садои най дилхушӣ мекунанд.
13. Рӯзҳои худро дар хушбахтӣ мегузаронанд, ва ба як тарфатулғайн ба қабр фуруд меоянд.
14. Ва ба Худо мегӯянд: "Аз мо дур шав! Ба донишҷӯи роҳҳои Ту хоҳиш надорем.
15. Таваҷҷӯи кист, ки Ёро парастӣш кунем? Ва чӣ фоида дорад, ки ба Ё илтиҷо намоем?"
16. Инак хушбахтияшон дар дасти онҳо нест. Машварати бадкорон аз ман дур бод!
17. Оё бисёр воқеъ шудааст, ки чароғи бадкорон хомӯш бошад, ва ҳалокаташон бар сарашон омада бошад, ва Ё дар ғазаби Худо азобхоро насиби онҳо гардонда бошад?
18. Оё онҳо мисли хасе пеши бод гардидаанд? Ва мисли қаҳе ки гирдбод гирифта мебарад?
19. Мегӯед, ки "Худо чафои варо барои фарзандони вай саришта хоҳад кард". Бигзор Ё худӣ вайро сазо диҳад, то ки вай инро бидонад,
20. Чашмонаш мусибати вайро бубинад, ва худаш аз ҷоми ғазаби Таваҷҷӯи бинӯшад,
21. Зеро ки баъд аз мурданаши вайро дар хонааш чӣ ҳоҷате ҳаст, дар сурате ки шумораи моҳҳояш ба охир расидааст?
22. Оё Худоро дониш омӯхтан мумкин аст, дар сурате ки Ё бар нуфуси улвӣ доварӣ мекунад?
23. Яке дар айни бардамии худ мемирад, дар ҳолате ки тамоман хотирҷамъ ва осуда аст;
24. Зарфҳояш пур аз шир аст, ва мағзу устухонҳояш тару тоза аст.

25. Вале дигаре дар талхии чон мемирад, дар ҳолате ки аз некӯӣ лаззат набурдааст.
26. Онҳо якҷоя дар хок мехобанд, ва кирмҳо онҳоро рӯпӯш мекунад.
27. Инак фикрҳои шуморо медонам, ва дасисаҳоеро, ки дар ҳаққи ман ноҳақ андешидаед.
28. Зеро ки мегӯед: "Кучост хонаи наҷиб? Ва кучост хаймаи масканҳои шарирон?"
29. Оё аз сайёҳон напурсидаед, ва далелҳои онҳоро наметавонед рад намоед,
30. Ки бадкор дар рӯзи мусибат нигоҳ дошта мешавад, ва дар рӯзи ғазаб ба паноҳгоҳе бурда мешавад?
31. Кист, ки тавонад роҳи ӯро дар пеши ӯ мазаммат намояд? Ва кист, ки ӯро барои кардаи ӯ сазо диҳад?
32. Ва ӯ ба гӯристон бурда мешавад, ва дар мазораш ниғаҳбоне гузошта мешавад.
33. Кулӯхҳои водӣ барои ӯ ширин аст, ва аз қафояш тӯдаи мардум гусел мекунанд, ва пешопеши ӯ онҳо сону шумор надоранд.
34. Пас, чӣ гуна маро бо суҳанони пуч тасаллӣ медиҳед, дар сурате ки аз ҷавобҳои шумо фақат хиёнат боқӣ мондааст?»

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Нутқи сеюми Алифоз. Ӯ мисли пештара Айюбро гуноҳкор мешуморад.

1. Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Оё мард ба Худо ғоида мерасонад? Албатта, соҳибфаҳм фақат ба худаш ғоида мерасонад.
3. Оё ба ин ки ту росткор бошӣ, Тавоноро ҳоҷате ҳаст? Ва оё Ӯро ғоидае ҳаст аз он ки ту роҳҳои худро беайб созӣ?
4. Оё аз боиси худотарсии ту Ӯ туро азоб медиҳад? Бо ту ба муруфия меояд?
5. Оё бадкориҳои ту бузург нест? Ва гуноҳҳои ту бепоён нестанд?

6. Зеро ту аз бародарони худ ноҳақ гарав гирифтаӣ, ва либоси бараҳнагонро кашадаӣ.
7. Ба ташна об надодаӣ, ва аз гурусна нонро дарег доштаӣ.
8. Вале шахси муштзӯр соҳиби замин буд, ва олимақом дар он сокин мешавад.
9. Бевазанонро дастхолӣ фиристодаӣ, ва бозувони ятимон шикаста шудаанд.
10. Бинобар ин гирдогирди ту домҳост, ва тарси ногаҳонӣ туро дар изтироб андохтааст,
11. Ё торикӣ, ки чизеро дар он намебинӣ, ва оби фаровон туро пӯшонидаст.
12. Худо, охир, дар афроби осмон аст; ба сари ситораҳо бингар: чӣ гуна онҳо баланданд!
13. Вале ту мегӯӣ: "Худо чӣ медонад? Оё Ё метавонад аз миёни тирагӣ доварӣ намояд?"
14. Абрҳо пардаи Ёст, ва Ё намебинад, ва дар гунбази осмон гардиш мекунад".
15. Оё ту роҳи қадимиёро пайравӣ менамоӣ, ки мардуми бадкирдор бо он равона буданд,
16. Ва онҳо бемаҳал маҳкум гардиданд, ва бунёдашон ба наҳре мубаддал шуд?
17. Чунки ба Худо гуфтанд: "Аз мо дур шав! Ва Тавоно ба мо чӣ метавонад бикунад?"
18. Ва ҳол он ки Ё хонаҳошонро аз нозу неъмат пур карда буд. Машварати бадкорон аз ман дур бод!
19. Одилон инро дида, шод шуданд, ва бегуноҳ онҳоро тамасхур кард:
20. "Оё муҳолифони мо нобуд нашудаанд, ва бақияи онҳоро оташ хӯрдааст".
21. Пас, бо Ё мувофиқат намо, ва саломат бош; ба ин тариқ ба некӯӣ ноил хоҳӣ шуд.
22. Аз даҳони Ё таълимот биомӯз ва гуфтори Ёро дар дили худ ҷойгир намо.
23. Агар ба Тавоно бозгашт намоӣ, бино хоҳӣ ёфт, ба шарте ки ноинсофиро аз хаймаи худ дур созӣ,

24. Ва хазинаи тиллоро дар хок ва зари Ўфирро дар сангҳои селобҳо андозӣ, –
25. Он гоҳ Тавоно хазинаҳои тиллои ту ва нуқраи хушбӯӣ барои ту хоҳад буд,
26. Зеро ки он вақт аз Тавоно шодкомӣ хоҳӣ ёфт, ва рӯи худро сӯи Худо хоҳӣ бардошт.
27. Сӯи Ў дуо хоҳӣ гуфт, ва Ў ба ту ҷавоб хоҳад дод, ва ту назрҳои худро иҷро хоҳӣ кард.
28. Ва чизеро ният кунӣ, ва он барои ту ба амал хоҳад омад, ва бар роҳҳои ту рӯшноӣ хоҳад дурахшид.
29. Агар сарпаст кунанд, хоҳӣ гуфт: "Баландӣ бидеҳ!", ва Ў сархамро наҷот хоҳад дод;
30. Он касро низ, ки бегуноҳ набошад, раҳо хоҳад кард, ва ба ту файли покии дастҳои ту вай раҳо хоҳад шуд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Ҷавоби ҳафтуми Айюб: ӯ муштоқи Худои Ҳай аст.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Имрӯз низ гилаи ман талх аст, чунки зарбаи дасти Ў аз оҳу воҳи ман сахттар аст.
3. Кошки медонистам, ки Ўро аз кучо ёбам, то ки пеши тахти Ў биёям!
4. Даъвои худро ба ҳузури Ў пешниҳод менамудам, ва даҳонамро аз далелҳо пур мекардам.
5. Суханонеро, ки ба ҷавоби ман мегуфт, медонистам, ва он чи ба ман мегуфт, мефаҳмидам.
6. Оё бо қуввати азими Худ бо ман ҷидол менамуд? Не! Балки ба ман диққат меод.
7. Он гоҳ росткор ба Ў исбот мекард, ва ман аз дасти Довари худ ба сурати абадӣ раҳой меёфтам.
8. Инак, ба тарафи шарқ меравам, вале Ў ёфт намешавад, ва ба тарафи ғарб, – вале Ўро пайхас намекунам;

9. Ба тарафи шимол, вақте ки ӯ ҳаракат мекунад, – ӯро намебинам; ба тарафи ҷануб, вақте ки ӯ рӯ меоварад, – ӯро мушоҳида намекунам.
10. Зеро роҳеро, ки бар он истодаам, ӯ медонад; агар маро меозмуд, мисли тилло мебаромадам.
11. Пои ман пайи қадами ӯро гирифта рафтааст: роҳи ӯро нигоҳ доштаам, ва аз он сар натофтаам.
12. Аз ҳукми лабҳои ӯ дур нашудаам; суханони даҳони ӯро бештар аз ротибаи худ ниҳон доштаам.
13. Валекин ӯ якҷаъ аст, ва кист, ки ӯро баргардонад? Ва он чи дили ӯ хоҳад, ба ҷо меоварад
14. Ҳамин тавр ӯ муқаддаротро дар ҳақиқи ман анҷом медиҳад: ва мисли ин назди ӯ бисёранд.
15. Бинобар ин аз хашми ӯ ба ҳарос меафтам; вақте ки мулоҳиза мекунам, аз ӯ метарсам.
16. Худо дар дили ман ваҳм андохтааст, ва Тавоно маро ҳаросон кардааст,
17. Зеро ки на аз торикӣ кори ман тамом шудааст, ва на аз дидори ман, ки онро зулмот пӯшондааст.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Чаро аз ҷониби Тавоно вақтҳо таъин карда нашудаанд? Ва чаро донандагони ӯ рӯзҳои ӯро намебинанд?
2. Марзаҳоро мекӯчонанд; рамаро медузданд ва мечаронанд.
3. Хари ятимонро гирифта мебаранд; наргови бевазанро ба гарав мегиранд.
4. Бенавоёнро аз роҳ мегурезонанд: мазлумони замин якҷоя пинҳон мешаванд.
5. Инак онҳо, мисли харони ваҳшӣ дар биёбон, ба фаъолияти худ берун омада, хӯроки худро ҷустуҷӯ мекунанд: дашт ба ҳар яке барои бачагонаш ризқу рӯзӣ мерасонад.
6. Дар саҳро хӯшаҳои бо алаф омехтаро медараванд, ва ангури дерпази тоқзори бадкорро мечинанд.

7. Бараҳна мехобанд, бе он ки либосе дошта бошанд, ва дар сармо онҳоро рӯпӯше нест.
8. Аз бориши кӯҳсор тар мешаванд, ва азбаски паноҳгоҳе надоранд, кӯҳпораро ба оғуш мегиранд.
9. Ятимро аз пистон чудо карда мебаранд, ва бачаи мискинро ба гарав мегиранд.
10. Онҳоро водор мекунанд, ки бараҳна, бе либос роҳ раванд; ва гуруснагон бандҳои гандумро мебардоранд;
11. Дар миёни деворҳо равған мекашанд; дар чархуштҳо ангур зер мекунанд, ва ташна мемонанд.
12. Аз даруни шаҳр мардум ғиғон мекашанд, ва чони маҷрӯҳон истиғоса мебаранд, вале Худо инро мазаммат намекунад.
13. Инҳо аз ҷумлаи душманони рӯшноӣ мебошанд, тариқҳои онро эътироф намекунанд, ва дар роҳҳои кадам намегузоранд:
14. Қотил пеш аз дамидани субҳ меҳезад, мискин ва бенаворо мекушад, ва шабона бо дӯзди машғул мешавад.
15. Чашми зинокор низ мунтазири бегоҳирӯзист, вай мегӯяд: "Чашми касе маро нахоҳад дид", – ва ба рӯяш ниқоб мепӯшад,
16. Дар торикӣ ба хонаҳо нақб меканад. Рӯзона худро пинҳон медоранд, рӯшноиро намедонанд.
17. Зеро субҳ барои ҳамашон сояи марг аст, чунки воҳимаҳои сояи маргро мешиносанд.
18. Вай бар рӯи об сабук аст; қисмати вай бар замин нафрин аст: ба роҳи тоқзор дигар рӯ нахоҳад овард.
19. Чунон ки хушкӣ ва гармӣ оби барфро фурӯ мебаранд, ончунон дӯзах гуноҳкоронро.
20. Батн варо фаромӯш хоҳад кард; кирм аз вай лаззат хоҳад бурд; вай дигар зикр нахоҳад ёфт; ва ноинсофӣ мисли дарахт хоҳад шикаст.
21. Вай ба зани бепарзанде ки назоидааст, ситам мекунад, ва ба бевазан некӣ намекунад.
22. Вай баҳодуронро низ бо қуввати худ мағлуб менамояд; вай бармеҳезад, ва ҳеч кас дар ҳаёти худ эмин нест.

23. Ба вай ӯ амният мебахшад, ва бар он вай така мекунад; ва чашмони ӯ бар роҳҳои онҳост.

24. Ба пояи аъло мерасанд, – ва ба як тарфатулғайн нест мешаванд; ва ба залолат афтода, мисли ҳама пажмурда мегарданд, ва мисли сари хӯша бурида мешаванд.

25. Ва агар чунин набошад, кист, ки тавонад маро такзиб кунад, ва сухани маро ҳечу пуч гардонад?»

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Нутқи сеюми Билдод: инсон ба ҳузури Худо чист?

1. Ва Билдоди Шухӣ ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Ҳукмронӣ ва тарс дар ӯст; дар афрозҳои Худ осоиштагӣ ба вучуд меоварад.

3. Оё фавҷҳои ӯ шумор доранд? Ва кист, ки нури ӯ бар вай набаромада бошад?

4. Вале инсон чӣ гуна назди Худо росткор шавад? Ва зодаи зан чӣ гуна пок бошад?

5. Инак, ҳатто моҳ чандон рӯшноӣ намедихад, ва ситорагон дар назари ӯ пок нестанд,

6. Хусусан инсон, ки мисли кирм аст, ва писари одам, ки мисли митта аст».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ҷавоби ҳаштуми Айюб: нутқи Билдод метавонад касро ба ноумедӣ дучор созад, лекин Айюб ба Худо имон меоварад.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Чӣ гуна ту ба беқуввате мадад расондӣ, ва бозуи бемаҷолеро раҳо кардӣ!

3. Чӣ гуна ту ба беҳикмате машварат додӣ, ва ҳақиқати ҳолро ба хубӣ фаҳмондӣ!

4. Барои кӣ ин суханонро гуфтӣ? Ва рӯҳи кист, ки аз ту берун омад?

5. Арвоҳи мурдагон дар зери об, ва сокинони он ба ларза меоянд.
6. Дӯзах пеши назари Ё барахна аст, ва барои асфалуссофилин рӯпӯше нест.
7. Шимолро бар холиғӣ мегустаронад, заминро бар нестӣ меовезад.
8. Обро дар абрҳои Худ банд мекунад, ва ҳеҷ саҳобе зери он намекафад.
9. Рӯи тахти Худро мепӯшонад, абри Худро бар он паҳн мекунад.
10. Хате бар рӯи об мекашад, то ба ҳадди рӯшноӣ ва торикӣ.
11. Сутунҳои осмон ба ларза меоянд, ва аз итоби Ё ба дахшат меафтанд.
12. Бо қуввати Худ баҳрро ба шӯр меоварад, ва бо хиради Худ аждарро захмдор мекунад.
13. Аз рӯҳи Ё осмон шукӯҳ ёфтааст; дасти Ё мори аждари болдорро нобуд кардааст.
14. Инак, инҳо ҳиссаест аз роҳҳои Ё; ва чӣ сухани андаке дар ҳаққи Ё шунидаем! Вале раъди қудрати Ёро кист, ки тавонад пай барад?»

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Ва Айюб нутқи худро давом дода, гуфт:
2. «Қасам ба ҳаёти Худо, ки Ё маро аз адлу инсоф маҳрум намудааст, ва ба ҳаёти Тавоно, ки ҷони маро талх кардааст,
3. Ки то даме ки ҷони ман дар тани ман аст, ва нафаси Худо дар димоғи ман аст,
4. Лабҳоям ноинсофона сухан нахоҳад ронд, ва забонам дурӯғ нахоҳад гуфт!
5. Ҳошо, ки ман шуморо ҳақ шуморам: то дами мурданам нахоҳам гузошт, ки беайбии маро аз ман дур кунед.
6. Адли худро маҳкам нигоҳ доштаам, ва онро тарк нахоҳам кард; дили ман аз аввали ҳастиям маро мазаммат накардааст.

7. Душмани ман мисли бадкор хоҳад буд, ва мухолифи ман мисли ноинсоф.
8. Зеро дурӯя чӣ умедде дорад, вақте ки Худо ўро нобуд мекунад, вақте ки ҷони ўро мегирад?
9. Оё Худо фарёди ўро хоҳад шунид, вақте ки мусибате ба сари ў ояд?
10. Оё ў аз Тавоно шодкомӣ хоҳад ёфт, ва ҳар вақт Худоро хоҳад хонд?
11. Он чиро, ки дар дасти Худост, ба шумо таълим хоҳам дод; он чиро, ки аз ҷониби Тавоно аст, ниҳон нахоҳам кард.
12. Инак, шумо ҳамаатон инро дидаед; ва чаро чунин суханони хушкухолӣ мегӯед?
13. Чунин аст насибаи одами бадкор аз ҷониби Худо, ва меросе ки золимон аз Тавоно пайдо мекунанд.
14. Агар фарзандони ў бисёр шаванд, тўъмаи шамшер хоҳанд шуд; ва авлоди ў аз нон сер нахоҳанд шуд.
15. Бақияи онҳо аз марг дар гӯр хоҳанд шуд; ва беваашон гирия нахоҳанд кард.
16. Агар ў нуқраро мисли хок чамъ оварад, ва либосро мисли гил тайёр кунад, –
17. Ў тайёр мекунад, вале онро росткор хоҳад пӯшид, ва нуқраро бегуноҳ мерос хоҳад гирифт.
18. Хонаи худро ў мисли куя бино мекунад, ва мисли соябоне ки ниғаҳбон месозад.
19. Сарватдор хоб меравад, вале дигар чунин нахоҳад буд: чашмони худро мекушояд, – ва сарваташ нест шудааст.
20. Даҳшатҳо мисли об ўро фаро мегиранд; шабона ўро тундбод мерабояд.
21. Боди шарқӣ мебардорад, ва меравад; ва ўро аз маконаш лесида мебарад.
22. Ва бар ў тир меандозад, ва дарег намедорад, агарчи ў зӯр мезанад, ки аз дасти он бигрезад.
23. Дар ҳаққи ў даст бар ҳам месояд, ва аз маконаш ба ҳоли ў хуштак мекашад.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Ба ростӣ, нукра коне дорад, ва тилло маконе ки мегудозанд.
2. Оҳан аз хок гирифта мешавад, ва мис аз санг гудохта мешавад.
3. Одам ба торикӣ хотима медиҳад, ва то ниҳояти дараҷа сангҳоро дар торикӣ ва зулмот тафтиш мекунад.
4. Ғоре ба зери макони аҳолинишин мекананд, аз хотири пиёдагардҳои рӯи замин фаромӯш мешаванд, ва дур аз мардум овезон гардида, ба ҳар сӯ ҳаракат мекунанд.
5. Замине ки аз он нон мерӯяд, андарунаш, мисли он ки аз оташ бошад, чапагардон шудааст.
6. Сангҳояш макони ёкути кабуд аст, ва тиллои хока дорад.
7. Роҳи онро бози шикорӣ намедонад, ва чашми уқоб онро надидааст.
8. Даррандагон бар он қадам нагузоштаанд, ва шер бар он гузар накардааст.
9. Ба санги хоро дасти худро дароз мекунад, кӯҳҳоро аз бунёдашон чаппа мегардонад.
10. Дар кӯҳпораҳо чӯйҳо мекананд, ва чашмаш ҳар чизи гаронбаҳоро мебинад.
11. Наҳрҳоро аз таровиш мебандад, ва чизи ниҳонро ба рӯшноӣ мебарорад.
12. Валекин ҳикмат аз кучо ёфт мешавад? Ва макони хирад кучост?
13. Инсон қадри онро намедонад, ва он дар замини зиндагон ёфт намешавад.
14. Обҳои азим мегӯянд: "Он дар ман нест"; ва баҳр мегӯяд: "Назди ман нест";
15. Зари холис дар ивази он дода намешавад, ва нукра ба арзиши он баркашида намешавад.
16. Ба он на бо зари сурхи Ўфир баҳо дода мешавад, на бо чазӣи гаронбаҳо ва ёкути кабуд.

17. Тилло ва оина ба он баробар нест, ва зевари зари холис наметавонад онро иваз намояд.
18. Марчон ва булӯр зикр намеёбад, ва пайдо кардани ҳикмат аз чавоҳир душвортар аст.
19. Ёқути зарди ҳабаш ба он баробар нест; ба он бо зари сурхи покиза баҳо дода намешавад.
20. Валекин ҳикмат аз кучо меояд? Ва макони хирад кучост?
21. Ва ҳол он ки он аз чашми тамоми офаридаҳо пинҳон аст, ва аз мурғони ҳаво ниҳон аст.
22. Қои ҳалокат марг мегӯянд: "Овозаи онро бо гӯши худ шунидаем".
23. Худо роҳи онро медонад, ва Ё аз макони он хабардор аст,
24. Зеро ки Ё то ба канори замин назар мекунад, ва он чиро, ки зери тамоми осмон аст, мебинад.
25. Ҳангоме ки Ё вазне барои бод муқаррар намуд, ва обҳоро бо мизоне ҷойгир кард,
26. Ва ҳангоме ки низоме барои борон қарор дод, ва роҳе барои барқи тундарҳо, –
27. Он гоҳ онро дид ва онро дар шумор овард, онро муҳайё кард, ва онро низ тафтиш намуд,
28. Ва ба одамизод гуфт: "Инак, тарси Парвардигор ҳикмат аст, ва аз бадӣ дур шудан хирад аст"».

БОБИ БИСТУ НҶҲУМ

Давоми ҷавоби Айюб. Ё ба айбдоркунии бардурӯғи Алифоз эрод мегирад.

1. Ва Айюб нутқи худро давом дода, гуфт:
2. «Кошки ман мисли моҳҳои пеш мебудам, мисли рӯзҳое ки Худо маро нигоҳ медошт,
3. Вақте ки ҷароғи Ё бар сари ман нур мепошид, ва ман бо рӯшноии он дар торикӣ роҳ мерафтам;
4. Мисли он ки дар рӯзҳои ҷавонии худ будам, вақте ки дӯстии Худо бар хаймаи ман буд,

5. Вақте ки Тавоно ҳанӯз бо ман буд, ва фарзандонам дар гирду пеши ман буданд,
6. Вақте ки пойҳои ман бо қаймоқ шуста мешуд, ва кӯҳпора барои ман ҷӯйбори равған мерехт!
7. Ҳангоме ки ман ба дарвозаи шаҳр мебаромадам, ва нишастгоҳи худро дар майдон муҳайё менамудам, –
8. Ҷавонон маро дида, пинҳон мешуданд, ва пирон бархоста, рост меистоданд;
9. Мирон аз суҳанронӣ худдорӣ мекарданд, ва даст ба даҳони худ мемонданд;
10. Овози сарварон хомӯш мешуд, ва забонашон ба комашон мечаспид.
11. Гӯше ки маро мешунид, маро сазовори хушбахтӣ медонист; ва чашме ки маро медид, бароям шаҳодат медод,
12. Зеро бечораеро, ки барои ёрӣ дод мезад, ва ятимеро, ки мададгор надошт, раҳо мекардам;
13. Баракати шахси ҳалокшаванда ба ман мерасид, ва дили бевазанро ман шод менамудам.
14. Ҷомаи адлро мепӯшидам, ва он маро мепӯшонд: доварию ман мисли ридо ва салла буд.
15. Ман барои кӯр чашм будам ва барои ланг – пой;
16. Барои мискинон ман падар будам, ва даъвои ношиносро тафтиш менамудам,
17. Ва дандонҳои ноинсофро мешикастам, ва сайдро аз дандонҳояш меафтондам.
18. Ва дар дили худ мегуфтам: "Дар лонаи худ хоҳам мурд, пас аз он ки рӯзҳоям мисли рег сершумор гарданд;
19. Решаи ман сӯи об паҳн хоҳад шуд, ва бар шоҳу баргҳои ман шабнам қарор хоҳад гирифт;
20. Ҷалоли ман ҳамеша дар ман тоза хоҳад буд, ва камони ман дар дастам қувват хоҳад ёфт".
21. Маро мешуниданд ва интизор мешуданд, ва барои машварати ман хомӯш мемонданд.
22. Баъд аз суҳани ман чизе намегуфтанд, ва суҳани ман бар онҳо мечакид:

23. Ба ман мисли бороне интизорӣ доштанд, ва даҳони худро барои борони охирин мекушоданд.

24. Вақте ки ба онҳо табассум менамудам, бовариашон намеомад; ва нури рӯи ман онҳоро хушнӯд мекард.

25. Роҳи онҳоро интиҳоб менамудам ва дар садри маҷлис менишастам, ва дар миёни лашкар мисли подшоҳе сокин будам, ва мисли шахсе ки азодоронро тасалли мебахад.

БОБИ СИЮМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Ва алҳол ба ҳоли ман касоне механданд, ки синнашон аз синни ман камтар аст, ва ман розӣ намешудам ба он ки падарони онҳоро бо сағони рамаи худ бимонам.

2. Қувваи бозувони онҳо низ ба ман чӣ лозим буд? Тавоноияшон нест шуда буд.

3. Аз мӯхтоҷӣ ва гуруснагӣ бемадор шуда, ба чӯли тираи хушку хало мегурехтанд,

4. Шӯргӣ ва баргҳои буттаҳоро мечиданд, ва решаҳои ратам* хӯроки онҳо буд.

5. Аз байни мардум бадар ронда мешуданд, ба сари онҳо чун ба дуздон дод мегуфтанд.

6. Дар дараҳои рӯдҳо маскан мегирифтанд, дар ғорҳои замин ва саҳраҳо.

7. Дар миёни буттаҳо оҳу фиғон мекарданд, зери хорзор паноҳ меёфтанд.

8. Ин мардуми нобакор, ин мардуми гумном низ, ба ин сабаб аз замин рад шудаанд!

9. Валекин алҳол ман суруди таҳқиромези онҳо гардидаам, ва барояшон калимаи масҳара шудаам.

10. Онҳо аз ман нафрат доранд, аз ман дур мешаванд, ва аз туф кардан бар рӯи ман худдорӣ намекунанд.

---

*4. *Ратам* – як хел дарахти қадпасти биёбон, ки тана ва шохаҳои бағоят сахт дорад. Решаи он талх аст.

11. Зеро ки ӯ зеҳи камони маро кушода, маро зеру забар кардааст, ва онҳо лаҷоми худро ба ҳузури ман сар додаанд.
12. Аз тарафи рост издиҳоми бачагон бархоста, пойҳоямро ба танг меоваранд, ва роҳҳои ҳалокатовари худро бар ман равона мекунанд.
13. Роҳи маро вайрон карда, фалокати маро афзун менамоянд, дар сурате ки монеае барояшон нест.
14. Мисли он ки аз раҳнаи фароҳе бошад, сӯи ман меоянд, ба сони тундбор ҳучум меоваранд.
15. Даҳшатҳо маро фаро гирифта, мисли боде обрӯи маро таъқиб мекунад, ва комёбии ман мисли абре гузашта рафтааст.
16. Ва алҳол ҷонам андаруни ман ба ҳаяҷон меояд: рӯзҳои укубат маро дар бар гирифтаанд.
17. Шаб устухонҳоямро шикофта, аз ҳам ҷудо мекунад, ва рағҳоям ором надоранд.
18. Бо қуввати азими ӯ либосам тағйир ёфтааст, ва он маро мисли гиребони куртаам зер мекунад.
19. Маро ӯ дар гил андохтааст, ва ман монанди хок ва хокистар шудаам.
20. Сӯи Ту истиғода мебарам, ва иҷорат намекунӣ; ба дуо меистам, фақат бар ман назар меандозӣ.
21. Нисбат ба ман бераҳм гардидай, бо қудрати дасти Худ ба ман кина меварзӣ.
22. Маро бо бод бардошта, бар он савор кардӣ, ва маро бо тундбодде вожгун менамоӣ.
23. Медонам, ки Ту маро ба марг хоҳӣ расонид, ва ба ҳонае ки барои ҷамъ омадани ҳамаи зиндаҳост.
24. Ба яқин ба хокгӯдае даст дароз нахоҳад кард, вақте ки кас дар мусибати худ фақат аз ин хусус истиғоса мебарад.
25. Оё ман ба ҳоли каси бадрӯзе гиря намекардам? Оё ҷонам аз қисмати камбағал ғамгин намешуд?
26. Ҳангоме ки ба некӣ умед мебастам, бадӣ омад, ва ба нур интизорӣ доштам, торикӣ фаро расид.
27. Амбоям ба ҷӯш меояд ва ором намеёбад; рӯзҳои мусибат маро пешвоз гирифтаанд.

28. Тирарӯй шуда мегардам, вале на аз офтоб; дар миёни
чамоат бархоста, фарёд мезанам.
29. Бародари шағолон шудаам, ва ёри шутурмурғон.
30. Пӯстам сиёҳ шуда, аз танам фурӯ мерезад, ва устухонам аз
харорати баданам сӯхта хушк шудааст.
31. Барбати ман ба сӯгдорӣ табдил ёфтааст, ва наи ман ба
садои гирияндагон.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Бо чашмони худ паймон бастаам, ки ба дӯшиза назар
наандозам.
2. Пас қисмати ман аз ҷониби Худо аз улув чӣ гуна аст? Ва
мероси ман аз ҷониби Қодир аз афроз?
3. Оё ҳалокат барои ноинсоф нест, ва мусибат барои
бадқирдорон.
4. Оё Ӯ роҳҳои маро намебинад, ва ҳамаи қадамҳои маро дар
шумор меоварад.
5. Агар бо роҳи ботил рафта бошам, ва пойи ман сӯи макр
шитофта бошад, –
6. Бигзор маро Худо бо тарозуи адолат бисанҷад, ва беайбии
маро бидонад.
7. Агар қадами ман аз роҳ баромада бошад, ва дили ман аз
пайи чашмонам рафта бошад, ва лаккае ба дастҳоям часпида
бошад, –
8. Бигзор ман кишт кунам, ва дигаре бихӯрад, ва ҳосилоти ман
решакан гардад.
9. Агар дили ман ба зане фирефта шуда бошад, ва назди дари
ёри худ камин гирифта бошам, –
10. Бигзор зани ман барои дигаре орд кунад, ва дигарон ба вай
ҳамбистар шаванд.
11. Чунки ин фиску фучур аст, ва гуноҳи мансуб ба
дарулқазост,

12. Зеро ин оташ аст, ки то ба ҳадди ҷои ҳалокат хоҳад хӯрд ва тамоми маҳсулоти маро решақан хоҳад кард.
13. Агар даъвои ғулом ва канизӣ худро рад карда бошам, хангоме ки онҳо аз ман дод мехостанд, –
14. Пас, вақте ки Худо бархезад, ҷӣ кор хоҳам кард? Ва хангоме ки бозҷӯӣ наояд, ба Ё ҷӣ ҷавоб хоҳам дод?
15. Оё Ё ки маро дар шикам офардидааст, вайро низ наофаридааст, ва ҳар дуру Ягона дар батн ба вучуд наовардааст.
16. Агар аз иҷрои талаби бенавоён даст кашида бошам, ва ҷашмони бевазанро аз интизорӣ хаста карда бошам,
17. Ва пораи нони худро ба танҳои хӯрда бошам, ва ятими аз он нахӯрда бошад,
18. Дар сурате ки аз бачагиам ё бо ман, чун бо падар, калон шудааст, ва аз шиками модарам бевазанро ҳидоят намудаам;
19. Агар касеро дида бошам, ки бе либос нобуд мешавад, ва камбағалеро, ки пӯшок надорад;
20. Агар андомҳои ё маро баракат надода бошад, ва аз пашми ғӯсфандони ман гарм нашуда бошад;
21. Агар дасти худро бар ятими боло карда бошам, вақте ки назди дарвоза барои худ мадад медидам, –
22. Бигзор бозуи ман аз китфам ҷудо шуда афтад, ва дасти ман аз оринҷам бишканад,
23. Зеро ки ҳалокат аз ҷониби Худо барои ман тарсовар буд, ва пеши бузургии Ё нотавон будам.
24. Агар тиллоро умеди худ доништа бошам, ва ба зари холис гуфта бошам: "Ту пушту паноҳи ман ҳастӣ";
25. Агар шодӣ карда бошам аз он ки дороии ман фаровон аст, ва дастам сарвати бузурге пайдо кардааст;
26. Агар бар офтоб назар андохта бошам, вақте ки мебаромад, ва бар моҳ, вақте ки бо камоли дурахшонӣ гардиш мекард,
27. Ва дили ман ба таври ниҳонӣ фирефта шуда, даҳони ман дастамро бўсида бошад,
28. Ки ин низ гуноҳи мансуб ба дарулқазост, зеро ки Худои Таолоро инкор менамудам;

29. Агар аз мусибати душмани худ шодӣ карда бошам, ва аз ин ки вай бадӣ ёфтааст, ба вачд омада бошам, –
30. Ва ҳол он ки даҳони худро аз хато кардан нигоҳ дошта, бар чони вай лаънат нахостаам;
31. Агар аҳли хаймаи ман нагуфта бошад: "Кист, ки аз гӯшти вай сер нашудааст!" –
32. Дар сурате ки ғарибе шабро дар кӯча намегузаронд: дарҳои худро барои роҳгузар мекушодам;
33. Агар чиноятҳои худро ҳамчун одамизод рӯпӯш карда, гуноҳи худро дар синаи худ пинҳон дошта бошам, –
34. Зеро ки аз анбӯҳи мардум ҳаросон мешудам, ва нафрати қабилаҳо маро дар даҳшат меандохт, ва ман хомӯш монда, аз дари худ берун намерафтам.
35. Кошки касе маро мешунид! Инак имзои ман! Бигзор Тавоно ба ман ҷавоб диҳад! Кошки Даъвогари ман айбномае менавишт!
36. Ба ростӣ онро бар китфи худ бардошта мегаштам, мисли тоҷе бар сари худ мениҳодам,
37. Шумораи қадамҳои худро ба Ё мегуфтам, мисли мире ба Ё наздик мешудам.
38. Агар замини ман аз дасти ман доду фарёд бардошта, ҷӯякҳои он якҷоя гирифта бошад;
39. Агар қуввати онро хӯрда бошам, бе он ки арзишашро адо кунам; ва агар чони соҳибони онро ба танг оварда бошам, –
40. Бигзор хорҳо ба ҷои гандум ва алафи бегона ба ҷои ҷав бирӯяд». Суханони Айюб хотима ёфтанд.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Айюб ва Элиҳу; нутқи Элиҳу.

1. Ва он се шахс аз ҷавоб гардондан ба Айюб бозмонданд, чунки ӯ дар назари худ росткор буд.
2. Ва хашми Элиҳу писари Баракъили Бузӣ, ки аз қабилаи Ром буд, ба ҷӯш омад: хашми вай бар Айюб аз он сабаб ҷӯш зад, ки ӯ худро бештар аз Худо росткор мешумурд;

3. Ва хашми вай бар се дӯсти ӯ аз он сабаб чӯш зад, ки онҳо натавонистанд ҷавобе ёфта, айби Айюбро исбот намоянд.
4. Ва Элиҳу ба суханронӣ бо Айюб сабр карда буд, зеро ки онҳо дар синну сол аз вай калонтар буданд.
5. Вале чун Элиҳу дид, ки ба даҳони он се шахс ҷавобе нест, хашмаш ба чӯш омад.
6. Ва Элиҳу писари Баракъили Бузӣ ба сухан оғоз намуда, гуфт: «Ман дар синну сол ҷавон ҳастам, ва шумо – мӯйсафед, бинобар ин тарсида, чуръат накардам, ки фикри худро ба шумо изҳор намоям.
7. Дар дили худ гуфтам: "Бигзор синни зиёд сухан ронад, ва фаровонии солҳо ҳикмат омӯзад".
8. Аммо дар банӣ одам рӯхе ҳаст, ва нафаси Тавоно ба онҳо хирад мебахшад.
9. На калонсолҳо соҳиби ҳикматанд, ва на пирҳо росткориро мефаҳманд.
10. Бинобар ин мегӯям: "Маро бишнавед; ман низ фикри худро баён хоҳам кард".
11. Инак, ба суханронии шумо интизорӣ кашидам, барои шунидани мулоҳизаҳои шумо гӯш ниҳодам, то даме ки суханонро месанҷидед.
12. Ва ман ба шумо бо умед назар дӯхтам, ва инак, аз байни шумо касе нест, ки Айюбро мазаммат намояд, бо суханони худ ба ӯ ҷавоб гардонад.
13. Мабодо бигӯед: "Ҳикматро дарёфтаем: Худо ӯро мағлуб хоҳад кард, на одамизод".
14. Ӯ бо суханонаш ба ман рӯ наовардааст, ва ман бо гуфтаҳои шумо ба ӯ ҷавоб нахоҳам гардонд.
15. Ҳаросон шуда, дигар ҷавоб намегардонанд: сухан аз онҳо дур шудааст.
16. Ва ман интизорӣ кашида дидам, ки сухан намеронанд: бозистода, дигар ҷавоб намегардонанд.
17. Пас, ман низ аз ҷониби худ ҷавоб хоҳам гардонд: ман низ фикри худро баён хоҳам кард.

18. Зеро ки ман аз суханон пур ҳастам; рӯҳе ки дар даруни ман аст, маро фишор медиҳад.

19. Инак, даруни ман мисли майи нокушода мебошад, мисли машқҳои наве ки ба кафидан наздик аст.

20. Сухан хоҳам ронд, то сабук шавам; лабҳои худро кушода, ҷавоб хоҳам гардонд.

21. Ба қасе рӯйбинӣ нахоҳам кард, ва ба одаме хушомадгӯӣ нахоҳам кард.

22. Зеро ки агар хушомадгӯӣ аз дастам биёяд, Офаридгорам зуд маро аз миён хоҳад бардошт.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Давоми нутқи Элиҳу.

1. Ва акнун, эй Айюб, суханони маро бишнава ва ба ҳамаи гуфтаҳоям гӯш андоз.

2. Инак, лабҳои худро кушодам: забонам дар даҳонам сухан меронад.

3. Суханонам ифодаи дили софи мананд, ва лабҳоям дониши холисро баён мекунад.

4. Рӯҳи Худо маро ба вучуд овардааст, ва нафаси Тавоно ба ман ҳаёт бахшидааст.

5. Агар тавонӣ, ба ман ҷавоб гардон: пеши ман ба мунозира ҳозир шав.

6. Инак, ман нисбат Худо мисли ту ҳастам: ман низ аз гил сиришта шудаам.

7. Инак, тарси ман туро дар даҳшат нахоҳад андохт, ва фишори ман бар ту гарон нахоҳад омад.

8. Ба ростӣ, ту дар гӯши ман сухан рондӣ, ва ман садои суханатро шунидам:

9. "Ман пок ҳастам ва бе маъсият; ман айбе надорам, ва гуноҳе дар ман нест;

10. Инак, Ё баҳонаҳо бар ман мечӯяд, маро душмани Худ ҳисоб мекунад,

11. Пойҳоямро дар кунда меандозад, хамаи роҳҳои маро мепояд".
12. Инак ба ту ҷавоб мегардонам, ки дар ҳамин маврид ноҳақ ҳастӣ, чунки Худо аз инсон бузургтар аст.
13. Чаро ба Ӯ даъво мекуни, ки аз тамоми қорҳои Худ ҳисобот намедиҳад?
14. Зеро ки Худо ба як тарз суҳан меронад, ва ба тарзи дуҷум, агар ба он суҳанаш сарфаҳм нараванд:
15. Дар хоб, дар рӯйи шаб, вақте ки одамонро хоб зер мекунад; вақте ки бар бистар ғанабашон мебарад.
16. Он гоҳ Ӯ гӯши одамонро мекушояд ва панд дода, бар онҳо асаре мегузорад,
17. То ки одамизодро аз амали бад дур кунад, ва ғурурро аз мард пинҳон дорад.
18. Ӯни вайро Ӯ аз гӯр маҳфуз медорад, ва ҳаёти вайро аз нобуд шудан ба дами шамшер.
19. Дар бистари худ бо дарад сарзаниш меёбад, ва дар устухонҳояш изтиробӣ доимист,
20. Ва ҳаёти вай аз нон нафрат дорад, ва Ӯни вай аз хӯроқи болаззат.
21. Қисми вай барбод меравад, ба тавре ки дида намешавад, ва устухонҳояш, ки ноён буданд, барҷаста мебароянд.
22. Ва Ӯни вай ба гӯр наздик мешавад, ва ҳаёташ ба малакулмавт.
23. Агар барои вай фаршитае, як ҳимоятгаре аз байни ҳазор бошад, то ки ростқории одамро баён намояд, –
24. Дар он сурат Ӯ ба вай раҳм карда, ба он фаришта хоҳад гуфт: "Вайро аз фуруд омадан ба гӯр раҳо намо; Ман кафорате пайдо кардам".
25. "Қисми вай бештар аз ҷавониаш бардам хоҳад шуд: вай ба айёми наврасии худ хоҳад баргашт.
26. Ба ҳузури Худо дуо хоҳад гуфт, ва он мустаҷоб хоҳад шуд, ва рӯи Ӯро бо шодӣ хоҳад дид, ва Ӯ ба инсон ростқории вайро хоҳад баргардонид.

27. Вай ба мардум рӯ оварда, хоҳад гуфт: "Гуноҳ кардам ва роҳи ростро қач кардам, ва сазои ман дода нашуд;
28. Чони маро аз фуруд омадан ба гӯр Ӯ раҳо намуд, ва ҳаёти ман нурро мебинад".
29. Инак, ҳамаи ин чизҳоро Худо бо мард ду-се дафъа ба амал меоварад,
30. То ки чони вайро аз гӯр баргардонад ва бо нури ҳаёт мунаввар созад.
31. Дикқат намо, эй Айюб, маро бишнавар; хомӯш нишин, ва ман суҳан хоҳам ронд.
32. Агар суҳане дошта бошӣ, ба ман ҷавоб гардон; бигӯ, зеро меҳоҳам, ки росткории худро исбот намоӣ.
33. Вагарна, ту маро бишнавар; хомӯш бош, ва ман ҳикматро ба ту таълим хоҳам дод».

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Давоми нутқи Элиҳу.

1. Ва Элиҳу суҳанашро давом дода, гуфт:
2. «Эй хирадмандон, суҳанони маро бишнавед; ва эй донишмандон, ба ман гӯш андозед.
3. Зеро ки гӯш суҳанонро месанҷад, чунон ки ком таъми хӯрокро фарқ мекунад.
4. Биёед, барои худ адлу инсофро интиҳоб кунем, дар миёни худ бифаҳмем, ки чизи нақӯ чист?
5. Зеро ки Айюб гуфт: "Ман роскор ҳастам, вале Худо маро аз адлу инсоф маҳрум намудааст;
6. Гарҷанде ки адлу инсоф бо ман аст, дурӯғгӯӣ ҳисоб ёфтаам; гарҷанде ки ҷинояте накардаам, дарди ман бедаво аст".
7. Он мард кист, ки мисли Айюб тамасхурро мисли об бинӯшад,
8. Бо бадкирдорон ҳамроҳ шавад ва бо мардуми шароратпеша қадамгузор бошад?
9. Зеро ки ӯ гуфт: "Барои одам фоидае нест аз он ки иродаи Худоро ба ҷо оварад".

10. Бинобар ин, эй соҳибдилон, маро бишнавед: хошо, ки Худо бадӣ кунад, ва Тавоно ноинсофӣ.
11. Зеро ӯ музди одамро аз рӯи амали вай адо мекунад, ва мувофиқи роҳи ҳар кас ба вай подош медиҳад.
12. Дар ҳақиқат, Худо бадиरो пеша намекунад, ва Тавоно адлу инсофро қач наменамояд.
13. Кист, ки ӯро ҳокими замин таъин карда бошад? Ва кист, ки тамоми дунёро ба дасти ӯ супурда бошад?
14. Агар ӯ дили Худро сӯи Худ нигаронида, рӯҳи Худ ва нафаси Худро назди Худ фароҳам оварад, –
15. Тамоми башар якбора нест хоҳад шуд, ва одамизод ба хок хоҳад баргашт.
16. Пас, агар хирад дорӣ, инро бишнав, ба садои суханонам гӯш андоз.
17. Оё бадхоҳи адлу инсоф метавонад салтанат ронад? Ва оё ту Одили Кабирро ба шарорат айбдор мекунӣ?
18. Оё ба подшоҳ гуфтан мумкин аст, ки "сафил ҳастӣ"; ё ба яке аз начибон, ки "шарир ҳастӣ"?
19. Ва ҳол он ки ӯ ба мирон рӯйбинӣ намекунад, ва сарватдорро аз бенаво афзал намедонад, чунки ҳамаашон амали дастҳои ӯ ҳастанд.
20. Онҳо дар як он мемирад, ва нисфи шаб қавм ба шӯр омада, ба ҳучум мегузаранд, ва зӯроварон нест мекунанд, бе он ки ба онҳо даст расонанд.
21. Зеро ки чашмони ӯ бар роҳҳои кас аст, ва ҳамаи қадамҳои вайро мебинад.
22. На торикӣ ҳаст ва на сояи марг, ки бадкирдорон дар он чо тавонанд пинҳон шаванд.
23. Зеро боз ба зиммаи кас намегузорад, ки назди Худо ба мурофия биёяд.
24. Зӯроваронро бе тафтиш шикаст медиҳад, ва дигаронро ба ҷои онҳо мемонад.
25. Чунки кирдорҳои онро медонад, ва дар як шаб онҳоро вожгун мекунад, ва онҳо нобуд мешаванд.

26. Онҳоро барои бадкориашон пеши назари ҳама зарба мезанад,
27. Чунки онҳо аз пайравии Ў дур шудаанд ва ҳамаи роҳҳои Ўро нафаҳмидаанд,
28. Чунон ки фарёди бенавоён ба Ў расидааст, ва Ў фиғони бечорагонро шунидааст.
29. Агар ӯ сокин карда бошад, кист, ки тавонад эътироз намояд? Ва агар Ў рӯи Худо пӯшида бошад, кист, ки тавонад ба Ў назар андозад? Ин хоҳ нисбат ба халқе ва хоҳ нисбат ба одаме баробар аст,
30. Ў риёкорро аз подшоҳӣ маҳрум мекунад, то касоне ки қабро ба дом меоварад, салтанат наронанд.
31. Оё мумкин аст, ки одам ба Худо бигӯяд: "Қазо дидаам, бе он ки бадкирдорие карда бошам;
32. Он чиро, ки намебинам, Ту ба ман бифаҳмон, ва агар гуноҳе карда бошам, дигар нахоҳам кард"?
33. Оё мукофоти амал фақат аз рӯи фикри ту бояд дода шавад, ки чунин гиламанд ҳастӣ? Оё онро фақат ту бояд интиҳоб намой, ва на ман? Ва дар ин хусус ту чӣ медонӣ, ки бигӯӣ?
34. Соҳибони фаҳм хоҳанд гуфт, ва ҳар марди бохирад низ, ки маро мешунавад:
35. "Айюб на аз рӯи дониш сухан меронад, ва суханонаш ба хирад мувофиқ нест".
36. Орзумандам, ки Айюб то ба охир озмуда шавад, барои он ки мисли гуноҳкорон ҷавоб мегардонад,
37. Зеро ки бар хатои худ ҷиноятро зам мекунад, дар миёни мо даст бар ҳам месояд ва бар зидди Худо бисёр сухан меронад».

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Давоми нутқи Элиҳу.

1. Ва Элиҳу суханашро давом дода, гуфт:
2. «Оё инро адлу инсоф ҳисоб мекунӣ, ки гуфтаӣ: "Ман аз Худо одилтарам"»?

3. Зеро гуфтаӣ: "Барои Ту чӣ фоидае хоҳад дошт? Ва ман чӣ нафъе хоҳам бурд, агар гуноҳ накунам?"
4. Ман ба ту ҷавоб мегардонам, ва ба ёронат бо ту:
5. Ба осмон назар андоз ва бубин, ва бар фалак бингар, ки аз ту баландтар аст.
6. Агар хатое карда бошӣ, ба Ё чӣ метавонӣ бикунӣ? Ва агар ҷинойтхоят афзуда бошанд, ба Ё чӣ зиёне метавонӣ бирасонӣ?
7. Агар росткор бошӣ, ба Ё чӣ метавонӣ бидиҳӣ? Ё Ё аз дасти ту чӣ чизе хоҳад гирифт?
8. Бадкориӣ ту барои касест, ки мисли ту бошад, ва росткориӣ ту барои одамизод аст.
9. Аз ситамҳои зиёд ғиғон мекашанд, аз дасти зӯрварон истиғоса мабаранд,
10. Вале касе намегӯяд: "Кучост Худои Офаридгори ман, ки шабонгоҳ сурудҳо ато мекунад,
11. Моро бештар аз ҳайвоноти рӯи замин таълим медиҳад ва бештар аз мурғони ҳаво ҳикмат мебахшад?"
12. Дар он ҷо ба сабаби ғурури бадкорон фарёд мезананд, вале Ё иҷобат намекунад.
13. Зеро ки Худо фатҳи ботилро намешунавад, ва Тавано ба он назар намекунад.
14. Агарчи гуфтаӣ, ки ту Ёро намебинӣ, бо вучуди ин, даъвои ту пеши Ёст, ва ту дар интизори Ё бош.
15. Ва алҳол, азбаски дар ғазаби Худ ханӯз насанҷидааст, ва ҷинойтро ба хубӣ надонистааст,
16. Бинобар ин Айюб даҳони худро ба беҳудагӯӣ кушода, бе он ки донад, бисёр сухан меронад».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Давоми нутқи Элиҳу.

1. Ва Элиҳу суханаҷро давом дода, гуфт:
2. «Андаке ба ман сабр намо, то ба ту изҳор кунам, зеро ки боз суханон дар ҳаққи Худо дорам.

3. Фикри худро аз дур баён хоҳам кард, ва ба Офаридгори худ васфи адолатро хоҳам гуфт.
4. Зеро ки ҳақиқатан суханони ман дурӯғ нест: шахси комилфикре бо ту сухан меронад.
5. Инак, Худо тавоност ва касеро тарк намекунад; ҳам дар қувват тавоност ва ҳам донодил аст.
6. Шарирро зинда намегузорад, ва доди мазлумонро медиҳад.
7. Чашмони Худо аз одилон дур намекунад, балки онҳоро ба сурати абадӣ бо подшоҳон бар тахт мешинонад, ва онҳо сарафроз мешаванд.
8. Вале агар онҳо бо завлонаҳо баста шуда бошанд, ва гирифтори қайди бадбахтӣ гардида бошанд,
9. Дар он сурат корҳояшонро ба онҳо мефаҳмонад, ва чиноятҳояшонро, ки афзудаанд;
10. Ва гӯшашонро барои панд мекушояд, ва ба онҳо мегӯяд, ки аз гуноҳ даст кашанд.
11. Агар онҳо гӯш кунанд ва Ёро парастииш намоянд, рӯзҳои худро дар хушбахтӣ мегузаронанд, ва солҳои худро дар хурсандӣ.
12. Ва агар гӯш накунанд, ба дами шамшер нобуд мешаванд, ва бе он ки донише пайдо кунанд, мемиранд.
13. Валекин касоне ки дили пур аз риё доранд, дарғазаб мешаванд, ва ба Ё истиғоса намебаранд, вақте ки онҳоро гирифтори қайди мусибат мекунад.
14. Чонашон дар ҷавонӣ мемирад, ва ҳаёташон дар миёни зинокорон.
15. Мусибатзадагонро Ё ба воситаи мусибаташон халос мекунад, ва гӯшашонро бо фишор мекушояд.
16. Ва ҳатто туро низ Ё аз даҳони бадбахтӣ берун меоварад ба вусъатобод, ки тангие дар он ҷо набошад; ва ҳар хӯроке ки бар дастархони ту фуруд меомад, пур аз раған мебуд.
17. Вале ту аз даъвоҳои бадкор пур ҳастӣ; доварӣ ва бозхости Ё туро фаро хоҳанд гирифт.

18. Барҳазар бош, ки ғазабат туро фирефта намуда, ба зарбаи Ў гирифтор накунад: ва кафорати бисёр набояд туро дар иштибоҳ андозад.
19. Оё истифосаи ту қимате дорад барои он ки Ў туро ба вусъатобод барорад? Ва тамоми ин шиддату қуввате ки ба зидди Ў ба кор мебарӣ?
20. Орзуманди он шабе набош, ки мардумон дар он аз чояшон нест мешаванд.
21. Эҳтиёт намо, ба маъсият моил нашав, зеро ки онро бештар аз итоат баргузидаӣ.
22. Инак, Худо бо қуввати Худо олист; кист, ки мисли Ў таълим диҳад?
23. Кист, ки ба Ў роҳи Ўро фармуда бошад? Ва кист, ки бигӯяд: "Ту ноинсофӣ кардаӣ"?
24. Дар ёд дошта бош, ки корҳои Ўро такбир гӯӣ, ки онҳоро мардум месароянд.
25. Ҳамаи одамон онҳоро мебинанд; ҳар кас ба онҳо аз дур назар меандозад.
26. Инак, Худо муаззам аст, ба тавре ки мо наметавонем Ўро бишиносем; шумораи солҳои Ў ҳадду ҳисоб надорад.
27. Ў қатраҳои обро чудо мекунад; онҳо андаруни буғ борон мегарданд,
28. Ки онро абрҳо фурӯ рехта, бар одамон фаровон меборонанд.
29. Кист, ки тавонад амали абрҳои густурда ва гулдурроси хаймаи Ўро дарк намояд?
30. Инак, нури Худо бар он мегустаронад ва қабри баҳрро мепӯшонад.
31. Ба ин васила мардумонро доварӣ мекунад, ба фаровонӣ ризку рӯзӣ медиҳад.
32. Нурро дар кафҳои Худо ниҳон медорад, ва онро мефармояд, ки ба ҳадафе бизанад.
33. Гулдурроси он аз наздик омадани он хабар медиҳад, ва тундбод аз чӯшиши ғазаби Ў.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Давоми нутқи Элиху.

1. Аз ин низ дили ман ба тапиш меафтад ва аз хонааш мебарояд.
2. Гулгулаи овози Ёро бо диққат бишнавед, ва садоеро, ки аз даҳони Ё мебарояд.
3. Онро ба зери тамоми осмон равона мекунад, ва нури Ё дар канорҳои замин намоён аст.
4. Баъд аз он, овозе ба ғурриш меояд: Ё бо овози бузургии Худ гулдуррос мезанад, ва ҳангоме ки овозаш шунида шуд, онҳоро боздорӣ намекунад.
5. Худо бо овози Худ ба таври аҷоиб гулдуррос мезанад, корҳои бузурге мекунад, ки барои мо ақлнорас аст.
6. Зеро ки ба барф мегӯяд: "Ба замин фуруд ой"; ҳамчунин ба боридани борон ва ба боридани боронҳои пурзӯри Худ.
7. Дасти ҳар одамро мӯҳр мезанад, то ки тамоми одамон амали Ёро бидонанд.
8. Он гоҳ ҳайвонот низ дар ғорҳои худ пинҳон мешаванд ва дар лонаҳои худ менишинанд.
9. Аз ҷануб тундбод меояд, ва аз шимол сармо.
10. Аз нафаси Худо ях ба вучуд меояд, ва сатҳи об яхбанд мешавад.
11. Ё нами зиёде бар абрҳо бор мекунад, ва абрҳои нури Худро мегустиранад.
12. Ва онҳо бар тибқи тадбирсозии Ё ба ҳар тараф ҷарх мезананд, то ҳар чиро, ки ба онҳо амр фармояд, бар рӯи замини ободон ба амал оваранд,
13. Хоҳ онҳоро барои ҷазо ба замини Худ равона кунад, хоҳ барои эҳсонкорӣ.
14. Ба ин гӯш деҳ, эй Айюб! Биисту ба корҳои аҷоибии Худо бо диққат назар андоз.
15. Оё ту хабардор ҳастӣ, ки Худо бори Худро чӣ гуна бар онҳо мегузорад, ва нурро мефармояд, ки абрҳои Ё равшан кунад?

16. Оё ту аз мувозинати абрҳо хабардор ҳастӣ, ки он аз корҳои аҷоибӣ Комилфикр аст?
17. Оё ту хабардор ҳастӣ, ки либосҳои чӣ гуна гарм мешаванд, вақте ки замин аз бодӣ ҷанубӣ ором мегардад?
18. Оё ту метавонӣ ба монанди ӯ фалакро бигустаронӣ, ки он мисли оинаи рехташуда мустаҳкам аст?
19. Моро таълим деҳ, ки ба ин корҳои ӯ чӣ гуём? Мо аз боисии торикӣ наметавонем чизе ба забон оварем.
20. Оё васфи пурраи ӯ қобили имкон аст, ки ман боз сухан ронам? Оё касе метавонад бигӯяд, ки чизе аз ӯ пинҳон меконад?
21. Ва ҳоло нури офтобро аз паси абрҳо намебинанд, гарчанде ки он бар фалак дурахшон аст; вале бод вазида, онро тоза хоҳад кард.
22. Аз шимол фурӯғи заррин меояд: ин акси шукӯҳи сахмгинест, ки бар Худост.
23. Қодирро мо наметавонем дарёбем: ӯ дар қувват ва инсоф бузург аст ва дар адолат муаззам; ситам намекунад.
24. Бинобар ин, бояд ки одамоне тарсгори ӯ бошанд; лекин ӯ ба ҳамаи донодилон назар намекунад».

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Айюб ба ҳузури Парвардигор.

1. Ва Парвардигор ба Айюб аз миёни тундбод ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Он кист, ки машварати Маро бо суханони бемаънӣ торик мекунад?
3. Кани, камари худро мисли мард бибанд: Ман ба ту савол хоҳам дод, ва ту ба Ман бифаҳмон.
4. Вақте ки Ман бунёди заминро мениҳодам, ту кучо будӣ? Бигӯ, агар аз хирад хабардор бошӣ.
5. Кист, ки андозаҳои онро муайян намуд? Оё медонӣ? Ё кист, ки шоқулро бар он кашид?

6. Пояҳои он бар чӣ чиз ниҳода шудааст, ё кист, ки санги кунчи онро гузошт,
7. Дар сурате ки ситорагони субҳ якҷоя сурудхонӣ мекарданд ва ҳамаи фарзандони Худо нидохои шодӣ медоданд?
8. Ва кист, ки баҳрро бо дарвозаҳо баст, ҳангоме ки он аз батн часта берун меомад,
9. Ҳангоме ки Ман абрро либоси он ва меғро парпечи он гардондам,
10. Ва низоми Худо барои он барқарор намудам, ва ғалақаю дарвозаҳо гузоштам,
11. Ва гуфтам: “То ба ин ҷо биё, ва аз он набояд бигзарӣ, ва дар ин ҷо саркашии мавҷҳоят боздошта хоҳад шуд”?
12. Оё ту дар яке аз рӯзҳои умри худ ба субҳидам фармудай ва ба шафақ макони онро нишон додай,
13. То ки канорҳои заминро фаро гирад ва бадкорон аз он афшонда шаванд,
14. Ва он мисли гили зери мӯҳр тағйир ёбад, ва ҳама чиз мисли либоси рангин ба зухур ояд,
15. Ва бадкорон аз нурашон маҳрум шаванд, ва бозуии баланд шикаста гардад?
16. Оё ту ба чашмаҳои қаъри баҳр фуруд омадаӣ? Ва ба поёни обҳои азим расидаӣ?
17. Оё дарвозаи марг барои ту кушода шудааст? Ва дарвозаи сояи маргро дидаӣ?
18. Оё ту ба фазои замин назар андохтаӣ? Бигӯ, агар аз ҳамааш хабардор бошӣ.
19. Роҳи манзили нур чӣ гуна аст, ва макони торикӣ кучост,
20. То ки онро ба ҳудудаш бирасонӣ, ва роҳҳои хонаи онро ба хубӣ бидонӣ?
21. Ба ростӣ, ту ин чизҳоро медонӣ, зеро он вақт таваллуд ёфтаӣ, ва шумораи рӯзҳоят бузург аст.
22. Оё ту ба хазинаҳои барф фуруд омадаӣ, ва хазинаҳои жоларо дидаӣ,
23. Ки онҳоро Ман барои замони тангӣ, барои рӯзҳои муҳориба ва ҷанг нигоҳ доштаам?

24. Бо кадом роҳ нур тақсим мешавад, ва боди шарқӣ ба замин паҳн мегардад?
25. Кист, ки маҷрое барои борони сел сохт, ва роҳе барои барқи тундарҳо,
26. То ки бар замини беодам бориш кунад, дар биёбоне ки касе дар он нест,
27. Барои он ки чӯли хушк ва халоро сероб намояд, ва аз он наботот бирӯёнад?
28. Оё борон падар дорад? Ё кист, ки қатраҳои шабнамро ба вучуд оварад?
29. Кист, ки аз батнаш ях берун омад? Ва кист, ки қирави осмонро ба вучуд овард?
30. Об мисли санг сахт мешавад, ва сатҳи варта зери ях пинҳон мегардад.
31. Оё ту гирехҳои Парвиро бастай? Ё бандҳои Қабборро метавонӣ бикшой?
32. Оё ту метавонӣ бурҷҳои минтақатулбуруҷро дар сари вақташон берун оварӣ ва Дубби Акбарро бо бачагонаш роҳбарӣ намой?
33. Оё ту низоми осмонро медонӣ? Оё ҳукми онро метавонӣ бар замин барқарор намой?
34. Оё овози худро метавонӣ ба абрҳо баланд кунӣ, то ки туро оби фаровоне бипӯшонад?
35. Оё ту барқҳоро метавонӣ бифиристӣ, то ки онҳо бираванд ва ба ту бигӯянд: “Лаббай!”
36. Кист, ки ҳикматро дар дил ниҳод? Ё кист, ки хирадро дар ботин ниҳод?
37. Кист, ки бо ҳикмат абрҳоро дар шумор меоварад? Ва кист, ки машқҳои осмонро мерезад,
38. Дар сурате ки хок ба гил табдил ёфта, сахт мешавад, ва кулӯхҳо ба ҳамдигар мечаспанд?
39. Оё ту нахчирро барои шери мода сайд менамоӣ, ва иштиҳои шерҳои чавонро қонеъ мегардонӣ,
40. Вақте ки онҳо дар лонаҳо мехобанд, ё дар беша нишаста, камин мегиранд?

41. Кист, ки хӯроки зоғро омода мекунад, вақте ки бачаҳояш сӯи Худо истиғоса мебаранд ва аз боиси беҳӯроки овора шуда мегарданад?

БОБИ СИЮ НҲҲУМ

Давоми он.

1. Оё ту вақти зоидаи бузҳои кӯҳиро медонӣ? Дарди зоиши охӯёнро мушоҳида кардаӣ?
2. Оё пур шудани моҳҳои ҳомиладории онҳоро метавонӣ дар шумор оварӣ? Ва оё вақти зоидаи онҳоро медонӣ?
3. Онҳо ҳам шуда, бачаҳои худро мезоянд, борҳои худро берун мекунаанд.
4. Бачаҳои онҳо қувват мегиранд, дар дашт калон мешаванд, баромада мераванд ва назди онҳо барнамегарданд.
5. Кист, ки хари ваҳширо ба озодӣ сар дод? Ва кист, ки бандҳои гӯрхарро яла кард.
6. Ки Ман даштро хонаи вай ва шӯрзаминро манзили вай муқаррар намудаам?
7. Вай ҳаёҳуи шаҳрро масхара мекунад, шавқуни рамабонро намешунавад;
8. Дар кӯҳсор барои худ чарогоҳ меёбад, ва ҳар навъ сабзаро чустучӯ мекунад.
9. Оё гови ваҳшӣ розӣ мешавад, ки ба ту хизмат кунад? Оё вай назди охури ту сокин мешавад?
10. Оё гови ваҳширо бо арғамчини он метавонӣ ба чӯяк бибандӣ? Оё вай аз ақибти ту кулӯҳҳоро мола хоҳад кард?
11. Оё ба вай, ба сабаби пурқувват буданаш, умед хоҳӣ баст, ва кори худро ба вай ҳавола хоҳӣ кард?
12. Оё ба вай умед хоҳӣ баст, ки ҳосилҳои туро бозгардонад, ва дар хирмангоҳат ҷамъ оварад?
13. Оё шутурмурғ бо шодӣ болафшон мешавад? Оё болафшонии вай монанди лаклак аст?
14. Зеро ки вай тухмҳои худро бар замин вогузор менамояд, ва бар рӯи хок онҳоро гарм мекунад,

15. Ва аз хотир мебарорад, ки пое онро пахш мекунад, ва ҳайвони саҳро онро маҷақ мекунад;
16. Ба бачаҳояш дилсаҳтӣ мекунад, гӯё ки аз они вай набошанд; меҳнаташ зоёе шавад ҳам, вай парвое надорад,
17. Зеро ки Худо вайро аз ҳикмат маҳрум кардааст, ва аз хирад ба вай насибе намодааст.
18. Вақте ки вай ба давиш баланд мешавад, бар асп ва савораи он меҳандад.
19. Оё ту ба асп қувват бахшидаӣ, ва гардани онро бо ёл пушондаӣ?
20. Оё ту онро мисли малах ба давутози пуғулғула овардаӣ, дар сурате ки садои баланди фах-фаҳи он даҳшатангез аст?
21. Вай дар водӣ по мекӯбад, ва аз қуввати худ ба ваҷд меояд; ба истиқболи яроқ берун меравад.
22. Бар тарс меҳандад ва ба ҳарос намеафтад, ва аз дами шамшер ақиб намегардад.
23. Тирдон бар вай ҷаранг-ҷаранг мекунад, ва найзаю мизроқи дурахшанда.
24. Бо ғулғула ва ҳашм заминро барқвор тай мекунад, ва аз садои шох бетоқат шуда, пой мекӯбад.
25. Ҳар бор, ки шох садо диҳад, шеҳа мекашад, ва аз дур ҷангро ҳис мекунад, ва ғавғои мирон ва нидоро.
26. Оё аз хиради туст, ки қарғичай парафшон мегардад ва болҳои худро ба самти ҷануб менигаронад?
27. Оё ба амри туст, ки уқоб боло мебарояд ва ошёнаи худро дар баландӣ месозад?
28. Вай бар сари кӯҳпора манзил гирифта, ҷойгир мешавад, бар дандонаи кӯҳпора ва паноҳгоҳи кӯҳӣ;
29. Аз он ҷо нахчире ҷустуҷӯ мекунад: чашмонаш аз дур мебинад;
30. Ва ҷӯчаҳояш хун меҳӯранд, ва аз ҳар кучое ки лошае бошад, вай он ҷост».
31. Ва Парвардигор суҳанаширо давом дода, ба Айюб гуфт:
32. «Оё касе ки ба Тавоно таъна мезанад, боз кашмакаш хоҳад кард? Мазамматкунандаи Худо бигзор ҷавоб гардонад!»

33. Ва Айюб ба Худо ҷавоб гардонда, гуфт:

34. «Инак ман ҳеч ҳастам; ба Ту чӣ ҷавоб мегардонам? Дасти худро ба даҳонам мондаам.

35. Як бор гуфтаам, ва дигар нахоҳам гуфт, ва дубора такрор нахоҳам кард».

БОБИ ЧИЛУМ

Давоми он.

1. Ва Парвардигор ба Айюб аз миёни тундбод ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Канӣ, камари худро мисли мард бибанд: Ман ба ту савол хоҳам дод, ва ту ба Ман бифаҳмон.

3. Оё ту меохоӣ довари Маро ботил намоӣ, Маро айбдор соӣ, то ки худро росткор нишон диҳӣ?

4. Ва оё ту бозуе мисли Худо дорӣ, ва бо овозе мисли ӯ метавонӣ гулдуррос занӣ?

5. Пас, худро бо бузургӣ ва ҷалол оро бидеҳ, ва перохани шукӯҳ ва арҷмандӣ бипӯш;

6. Ғазаб ва хашми худро бирез, ва ба ҳар ҳавобаланд назар андохта, ӯро залил намо;

7. Ба ҳар ҳавобаланд назар андохта, ӯро хор гардон, ва бадкоронро дар маконашон поймол кун;

8. Онҳоро якҷоя дар хок ниҳон намо ва рӯйхошонро дар ниҳонхонае банд кун.

9. Он гоҳ Ман низ туро ҳамд хоҳам гуфт, ки яминат метавонад туро мададгор шавад.

10. Инак баҳимут ки варо ба монанди ту офаридаам; вай мисли гов алаф мехӯрад.

11. Инак, қуввати вай дар камари вай аст, ва тавоноии вай дар мушакҳои шикамаш.

12. Думи худро мисли арз мечунбонад; рағҳои ронаш ба ҳам печидааст.

13. Узвҳои мисли лӯлаҳои мисин мебошанд, устухонҳои мисли сихҳои оҳанин.

14. Вай нахустини корҳои Худост; Офаридгори вай метавонад шамшери Худро ба вай наздик оварад.
15. Кӯҳҳо барои вай ғизо меоваранд ва тамоми ҳайвоноти саҳро дар он чо бозӣ мекунанд.
16. Зери буттаҳои нилуфар мехобад, дар сояи найистон ва дар ботлоқ.
17. Буттаҳои нилуфар вайро бо сояи худ мепӯшонанд, бедҳои лаби дарё вайро ихота мекунанд.
18. Инак, дарё ба талотум меояд, аммо вай ҳаросон намешавад: Ёрдун пеши даҳонаш часта берун ояд ҳам, вай ором хоҳад буд.
19. Оё варо касе дар пеши назари вай метавонад бигирад? Ё бинии варо бо қуллоб сӯроҳ кунад?
20. Оё ту метавонӣ аждарро бо шаст бикашӣ? Ва забонашро бо арғамчин фишор диҳӣ?
21. Оё ту метавонӣ аз бинии вай ҳалқа гузаронӣ? Ва чоғи варо бо хоре шикоф кунӣ?
22. Оё вай ба ту бисёр зорӣ хоҳад кард? Оё бо мулоимат ба ту сухан хоҳад ронд?
23. Оё вай бо ту иттифоқ хоҳад баст? Оё вайро ба ғуломии доимӣ хоҳӣ гирифт?
24. Оё вайро мисли гунчишке бозӣ хоҳӣ доронд? Ва барои канизони худ вайро хоҳӣ баст?
25. Оё аҳли сайд вайро хоҳанд фурӯхт? Оё вайро дар миёни савдогарон тақсим хоҳанд кард?
26. Оё ту метавонӣ пӯсти вайро бо найзаҳо сӯроҳ кунӣ, ва сари вайро бо найзаи чангақдори моҳигирон?
27. Агар дасти худро ба вай бирасонӣ, муборизаро дар ёд хоҳӣ дошт, ва дигар нахоҳӣ кард.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Давоми он.

1. Инак, умеди дастгир кардани вай беҳуда аст. Оё фақат аз дидани вай кас ба даҳшат намеафтад?

2. Чунки шахси диловаре нест, ки вайро барангезад; пас кист, ки пеши рӯи Ман истодагӣ намояд?
3. Кист, ки аз Ман пешдастӣ кардааст, ва Ман товон бидиҳам? Зери тамоми осмон ҳар чиз аз они Ман аст.
4. Дар бораи андоми вай хомӯш нахоҳам монд, ва дар бораи иқтидор ва зебоии ҷуссаи вай.
5. Кист, ки тавонад рӯи либоси варо яла кунад? Кист, ки тавонад ба дандонҳои дуқатори вай наздик ояд?
6. Кист, ки тавонад дарҳои башараи вайро воз кунад? Доираи дандонҳои вай даҳшатангез аст.
7. Сипарҳои қавии вай пур аз ифтихор аст; бо мӯҳри сахте маҳкам карда шудааст;
8. Бо якдигар тавре пайвастааст, ки аз миёнашон ҳаво намегузарад;
9. Ба ҳамдигар тавре часпида, васл ёфтааст, ки ҷудо намешавад.
10. Аз атсаҳои вай нур падид меояд, ва чашмони вай мисли пилкҳои шафақи субҳ аст.
11. Аз даҳони вай машъалҳо берун меоянд, шарораҳои оташ мепаранд.
12. Аз сӯроҳҳои бинии вай дуд мебарояд, мисли деги ҷӯшон ва камишҳои сӯзон.
13. Нафаси вай лахчаҳоро дармегиронад, ва аз даҳони вай аланга берун меояд.
14. Бар гардани вай қувват ҷойгир шудааст, ва даҳшат пеши вай мерақсад.
15. Қурҷҳои шиками вай маҳкам часпида, бар вай сахт шудааст ва овезон намешавад.
16. Дили вай мисли санг сахт аст, ва мисли осӣсанги зерин ночунбон аст.
17. Чун вай бармехезад, паҳлавонон метарсанд, ва аз даҳшат дасту по гум мекунанд.
18. Шамшере ки ба вай бизананд, истодагӣ нахоҳад кард, ҳамчунин найза, мизроқ ва тир.

19. Вай оҳанро мисли хасе мешуморад, ва мисро мисли чӯби пӯсидае.
20. Тири камон вайро дар гурез намеоварад, сангҳои фалахмон барои вай ба қаҳ табдил меёбанд.
21. Гурз мисли қаҳе ҳисоб меёбад; ва ба садои найза вай механдад.
22. Дар таҳти ҷисмаш пулакчаҳои мисли сафолпора тезе дорад, гӯё ки ғаллакӯбаки тездандонро бар гил мегустаронад.
23. Гирдобро мисли дег ба чӯш меоварад, баҳрро ба деги дорупазӣ монанд мегардонад.
24. Дар ақби худ роҳи дурахшоне боқӣ мегузорад, ба тавре ки обҳои азим ба назар сафедмӯй менамояд.
25. Бар рӯи хок мислаш нест, ки чунин нотарс офарида шуда бошад.
26. Ба ҳар чизи олий нотарс менигарад: вай бар ҳамаи даррандагон подшоҳ аст».

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Ҳукмномаи Айюб дар ҳаққи худӣ ӯ.

1. Ва Айюб ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Медонам, ки ҳар кор аз дасти Ту меояд, ва нияти Ту ро боздоштан мумкин нест.
3. “Он кист, ки машваратро бе фаҳмиш пинҳон мекунад?” Ба яқин, ман дар бораи чизҳое ки фаҳм накардаам, фикр баён намудаам, дар бораи корҳои аҷоибӣ ки аз ақли ман берун аст, ва ман онҳоро намедонам.
4. “Канӣ, бишнава, ва ман суҳан хоҳам ронд: ман ба Ту савол хоҳам дод, ва Ту ба ман бифаҳмон”.
5. То ҳол ман овозаи ту ро шунида будам, ва акнун ҷашмонам Ту ро дидааст,
6. Бинобар ин аз суҳанонам нафрат дорам, ва дар хок ва хокистар пушаймон мешавам».

Хотима: Айюб сафед шуда, сазовори шараф гардид.

7. Ва воқеъ шуд баъд аз он ки Парвардигор ин суханонро ба Айюб гуфт, Парвардигор ба Алифози Темонӣ чунин гуфт: «Ғазаби Ман бар ту ва бар ду дӯсти ту оташ гирифтааст, чунки дар бораи Ман мисли бандаи Ман Айюб сухани дуруст нагуфтед.

8. Ва акнун барои худ ҳафт наргов ва ҳафт қўчқор бигиред, ва назди бандаи Ман Айюб биравед, ва барои худ қурбонии сӯхтанӣ бароваред, ва бандаи Ман Айюб барои шумо дуо хоҳад гуфт, зеро ки фақат ўро хоҳам шунид, мабодо подоши бадии шуморо ба шумо бирасонам, чунки дар бораи Ман мисли бандаи Ман Айюб сухани дуруст нагуфтед».

9. Ва Алифози Темонӣ ва Билдоди Шухӣ ва Сӯфори Наъмотӣ рафтанд, ва он чи Парвардигор ба онҳо фармуд, ба чо оварданд, ва Парвардигор рӯи Айюбро иҷобат намуд.

10. Ва Парвардигор Айюбро ба вазъияти пештараи ў баргардонид, вақте ки ў барои дӯстони худ дуо гуфт; ва Парвардигор ба Айюб ҳар он чи пештар дошт, дучандон зиёд кард.

11. Ва ҳамаи бародарони ў ва ҳамаи хоҳарони ў ва ҳамаи ошноҳои пештараи ў назди ў омаданд, ва дар хонаи ў бо ў нон хӯрданд, ва дар бораи тамоми мусибате ки Парвардигор ба сари ў оварда буд, ба ў ҳамдардӣ изҳор намуда, ўро тасаллӣ доданд, ва ҳар кас ба ў як қсито* ва як ҳалқаи тилло дод.

12. Ва Парвардигор охири Айюбро бештар аз аввали ў баракат дод, ва ўро чордах ҳазор бузу гӯсфанд ва шаш ҳазор шутур ва ҳазор чуфт гов ва ҳазор модахар буд.

13. Ва ўро ҳафт писар ва се духтар буд.

14. Ва духтари якумро Емимо, ва дуюмро Қесио, ва сеюмро Қерен-Ҳаппух ном ниҳод.

15. Ва дар тамоми замин мисли духтарони Айюб занони хушлиқо ёфт намешуданд, ва падарашон ба онҳо дар миёни

---

*11. *Қсито* – сиккаи қадимӣ, ки аз миқдори муайяни нуқра иборат буда, ба рӯяш нақши гӯсфанд дошт.

бародаронашон мерос дод.

16. Ва баъд аз он Айюб саду чил сол зиндагӣ кард, ва фарзандони худро то насли чорум дид.

17. Ва Айюб пир ва солхӯрда шуда, вафот ёфт.